

CHILE-BULLETTINEN

Nr 6/1974**Pris 2 kr**

SKF

Adhiere a la celebración del primer Aniver-
sario de la Junta de Gobierno y formula
votos por el éxito de sus objetivos

RODAMIENTOS **SKF** CHILE

CHILES FOLK

INGA SVENSKA
FÖRETAG
JUNTA HY

BOLAGEN HYLLAR JUNTAN

SKF's enorma införd i El Mercurio den 11.9.1974, lyder i överensstämmelse med regeringens samt önskar regeringen all framgång i dess fortsatta strävanden.

INGA SVENSKA FÖRETAG I JUNTA

CHILES FOLK STYRS AV MERIDORE

JUNTANS KOP

FÖR SOCIALISM

SIKTE

OBJETIVOS

F CHILE

NGA SVE

FÖRET

UNTA

LAGEN HYLLAR JUNTA

UNTANS KOR

CHILES FOLK STYRS AV MERDRE

RIAMENS SIKTE

FÖR SOCIALISM

SKF's enorma införd i El Mercurio den 11-9-1974, lyder i överklagning: Vi förklarar att i gratulationerna på Juntas etablering samt önskar regeringen att främja i dess fortsatta utvecklingen.

BOJKOTT
MOT
ANACONDA
ITT
ENNECOTT

IMPERIALISMEN

Bolkotta
ITT
i Sverige

ASYLAT
POLITIS

AGA
TJAN PENGAR
PA CHLES
BODIES DRONE

UNTANS KOPPAR
CHILES
FOLK
STYRS
NY
MARDRE

FÖR SOCIALISM

»Pinochet – Mördare!» och »Frihet åt dom politiska fångarna!». Från demonstrationen utanför Chiles ambassad i Stockholm den 11 september.

CHILEBULLETTINEN

Ansvarig utgivare: Stefan de Vylder

Detta nummer presslagt den 15 oktober 1974.

Tryck: Civiltryckeriet i Kristianstad AB.

Chilebulletinens adress: Chilekommittén, Bryggargatan 4
111 21 Stockholm. Tel. 08-21 27 23.

Äldre nummer av bulletinen kan rekvideras från Chilekommittén.

Prenumerationspris för 6 nummer: 15 kronor. Stöd-
prenumeration: 25 kronor. Kampprenumeration: 50 kro-
nor. Postgiro 88 72 33-5, Chilebulletinen, Stockholm.

Ange på talongen från och med vilket nummer prenume-
rationen önskas.

CHILEKOMMITTEN

Chilekommittén bildades som solidaritetsorganisation i december 1971. Efter militärkuppen i Chile den 11 september 1973 är Chilekommittén i Sverige en del av en internationell solidaritetsrörelse.

Vid en kongress i december 1973 blev Chilekommittén riksorganisation med gemensamma stadgar och gemensam styrelse.

Chilekommitténs målsättning är att politiskt och materiellt stödja motståndsrörelsen i Chile samt att sprida lärdomar om den chilenska arbetarklassens kamp före och efter gorillakuppen. Chilekommitténs insamlade medel går villkorslöst till motståndsrörelsen inne i Chile.

Chilekommittén är partipolitiskt obunden och tillåter olika politiska riktningar och tendenser att komma till uttryck såvida inte tendenserna går emot kommitténs plattform.

Chilekommittén arbetar efter följande tre huvudparoller:
**STÖD DET CHILENSKA FOLKETS KAMP MOT
FASCISM – FÖR SOCIALISM!
FRIGE DE POLITISKA FÅNGARNA!
KAMP MOT IMPERIALISMEN!**

De flesta av de europeiska solidaritetsrörelserna har gått samman i ett koordinationskollektiv, som bildades i Liège den 16 september 1973. Chilekommittén är medlem i detta koordinationskollektiv.

Flera av de europeiska solidaritetskommittéerna har anordnat kampanjveckor för Chiles folk. I Sverige inleds den första Chileveckan den 11 mars, ett halvt år efter militärkuppen. De 80 lokala Chilekommittéer som i dag finns i Sverige arbetar, förutom med insamlingsverksamhet, också med utåtriktad propaganda- och informationsarbete, samt med studieverksamhet.

Den som är intresserad av att delta i Chilekommitténs arbete kan bli medlem genom att betala in medlemsavgift (20 kr/år) på pg 88 72 33-5 och efter tid och förmåga delta i aktiviteterna inom någon av landets lokala Chilekommittéer.

STÖD DEN CHILENSKA MOTSTANDSRÖRELSEN!
Pg 65 39 28-2

I Sverige finns Chilekommittéer på följande orter:

Arvika, Borås, Eslöv, Falun, Finspång, Flen, Gävle, Göteborg, Hallstavik, Helsingborg, Hudiksvall, Härnösand, Hässleholm, Jönköping/Huskvarna, Kalix, Kalmar, Karlskoga, Kramfors/Sandöverken, Kristianstad, Köping, Linköping, Luleå, Ludvika, Lund, Malmberget, Malmö, Norrköping, Nässjö, Pajala, Partille/Lerum, Piteå, Simrishamn, Skellefteå, Skutskär, Strängnäs, Sundsvall, Söderhamn, Uddevalla, Umeå, Uppsala, Vingåker, Visby, Vänersborg, Västervik, Västerås, Växjö, Örebro, Österlen, Östersund, Östhammar.

I Stockholm finns lokalgrupper på följande platser:

Brännkyrka/Vantör, Bergshamra, Farsta, Gamla Stan, Hägersten/Skärholmen, Järfälla, Kungsholmen, Lidingö, Nacka/Saltsjö-Boo, Norrmalm/Vasa/Östermalm, Peddagruppen/Frescati, Salem/Botkyrka, Sigtuna/Märsta, Skarpnäck, Sollentuna, Söina, Stocksund/Danderyd, Södermalm, Södertälje, Teknisgruppen, Tensta/Rinkeby, Tyresö, Täby, Upplands-Väsby, Vallentuna, Västerhaninge, Västerort, Vårby/Fittja, Årsta, Åkersberga/Vaxholm.

När detta nummer

av Chile-bulletinen nästan var färdigskrivet nåddes vi av den utomordentligt beklagliga nyheten om en stor chilensk revolutionärs död. Revolutionära Vänsterrörelsen MIRs generalsekreterare Miguel Enriquez, som sedan ett år tillbaka stått överst på gorillornas lista över de farligaste fienderna i Chile till imperialism, fascism och kapitalistiskt förtryck, föll på eftermiddagen den femte oktober i år offer för gorillornas kulor efter en flera timmar lång eldstrid. Med publiceringen i Chilebulletinen av Miguels sista intervju – ursprungligen publicerad i MIRs officiella organ »El Rebelde» (Rebellen) som lagom till årsdagen av gorilla-kuppen återuppsod efter ett års tystnad för att spridas i 20 000 exemplar inne i Chile – vill Chile-bulletinen bidra till hedrandet av Miguel Enriquez' minne och till spridandet av det budskap som visade sig bli Miguel Enriquez' politiska testamente.

Även i övrigt ger vi i detta nummer av Chilebulletinen ganska stort utrymme åt MIR. Sålunda publicerar vi en redogörelse för juntans misslyckade försök att få till stånd förhandlingar om en »vapenvila» mellan MIRs ledning och gorilladiktaturen samt utdrag ur MIRs svar till juntan. Omständigheterna kring gorillornas fåfänga försök att med MIRs dåvarande generalsekreterare Miguel Enriquez uppta förhandlingar kring villkoren för en »vapenvila» förtjänar att uppmärksammas; juntans agerande i denna fråga visar klart hur rädd juntan är för arbetarklassen och för dess organisationer, hur politiskt svag den är och vilken förrädarmentalitet som ligger bakom gorillornas enastående enfaldiga förhoppning om att kunna köpslå med MIR i syfte att splittra motståndsrörelsen.

Miguel Enriquez' död

var den första betydelsefulla framgången för juntan på mycket länge. De senaste månaderna har i övrigt präglats av gorilladiktaturens tilltagande politiska isolering, såväl inom Chile som internationellt. Till denna ständigt växande politiska isolering har det tillkommit ökade svårigheter för juntan att få utländska krediter för att kunna hålla förtryckarapparaten intakt. Vidare har det den senaste tiden inträffat ett för gorillorna katastrofalt ras i kopparpriserna, vilka idag är nere i ungefär 60 cent per pund mot över 120 i genomsnitt under det första halvåret 1974. Till råga på allt, och till juntans enorma besvikelse, drar sig de stora utländska bolagen fortfarande för att göra större investeringar i Chile.

Den elfte september

fick Pinochet & Co. inför hela världspresen vidkännas ett nytt bakslag. Trots en gigantisk propagandakampanj, och trots tvångskommendering av skolklasser och statsanställda, blev demonstrationerna den elfte ett fullständigt misslyckande för juntan. I stora helsidesannonser betygade rader av imperialistiska bolag – däribland svenska SKF – juntan sin aktning och vördnad, men det chilenska folket besvarade juntans maningar att demonstrera sin entusiasm över Pinochet med att stanna hemma och därigenom markera sin avsky för regimen. I Santiago beräknas cirka 50 000 människor, skolklasserna inberäknade, ha stått upp för att bevittna militärparaden och lyssna på Pinochets tal; hade det varit tio gånger så många hade det ändå fattats ett par hundra tusen för att Pinochet skulle komma upp i de åhörarskaror som Salvador Allende kunde samla i Santiagos centrum.

Som kontrast till gorilladiktaturens patetiska uppvisning i brist på folkligt stöd fick vi den elfte september en ny bekräftelse på att den internationella solidariteten är oförändrat stark. Överallt i världen där förhållandena tillåter öppet solidaritetsarbete ordnades stora manifestationer till stöd åt motståndskampen i Chile. I Sverige arrangerade Chilekommittén möten och demonstrationer på flera platser i landet än någonsin tidigare, och deltagandet blev på de flesta håll rekordartat. I kampanjen för att bojkotta juntans koppar registrerades en ny, viktig framgång då de arbetare som är anslutna till Hamnarbetarförbundet beslöt att från och med den elfte september och en månad framåt demonstrera sin klassolidari-

ritet med den chilenska arbetarklassen genom att under denna tid vägra befatta sig med chilenska varor.

Om denna kampanj, om framgångarna och om de mycket stora svårigheterna – framför allt då LO's, Transports och Internationella Transportarbetarfederationens ovilja att i handling stödja den chilenska arbetarklassens kamp – handlar en del av detta nummer av Chilebulletinen.

Imperialismens agerande i Chile

före och efter kuppen ägnas också stort utrymme i denna bulletin. De för Pinochet-juntan och för den nordamerikanska banditregimen så pinsamma avslöjandena – och de lika pinsamma beaktelserna av den pratsamme fårskal-len Gerald Ford – om CIAs och Henry Kissingers stöd åt de fascistiska krafterna i Chile före gorilla-kuppen sammanfattas i en av artiklarna. Vi belyser även imperialismens – som vanligt inkluderande den svenska imperialismens – ekonomiska stöd åt Pinochet-juntan.

Att imperialismen inte bara ger utan även, och framför allt, roffar åt sig, framgår av en artikel om gorilla-diktaturens ekonomiska politik gentemot de stora bolagen. I förra numret av Chilebulletinen beskrev vi vad juntans åtgärder på det ekonomiska området har inneburit för folket. I detta nummer studerar vi den andra sidan av samma kapitalistiska mynt: hur de stora bolagen gynnas av juntan, hur juntans ekonomiska terror mot folket ackompanjeras av gigantiska förmåner och privilegier åt det inhemska och utländska monopolkapitalet.

forts sid 23

Stöd »Kampfonden»!

Chilekommitténs ekonomiska läge har under de senaste månaderna varit synnerligen pressat. Vi har nu tvingats ta ett lån på 18 000 kronor för att betala kortfristiga skulder, och vi har dessutom skulder på cirka 15 000 kronor som vi för närvarande inte har någon möjlighet att betala. Vi har visserligen stora utestående fordringar för bulletiner, skivor m m, men likviditeten är hårt ansträngd. De pengar som flyter in går i stort sett åt till att betala de löpande utgifterna.

Chilekommitténs styrelse har därför beslutat inrätta en kampfond, och vårt mål är att denna så snart som möjligt skall komma upp i 40 000 kronor.

Lämna snarast ditt bidrag!

Skriv »Kampfonden» på talongen. Pg 88 72 33–5, Chilekommittén, Stockholm.

nyheter och dokument

Exploatörerna – 40 miljoner – motståndsrörelsen + 40 miljoner

Tisdagen den första oktober ägde ett ovanligt bankrån rum i Santiago. På Banco de Chile's avdelningskontor på Huelén mitt inne i Santiagos centrum anlände klockan tio på förmiddagen en grupp på sju-åtta välbeväpnade och enligt ögonvittnen mycket välklädda personer och krävde att få ta med sig de kontanter som fanns tillgängliga på banken. Denna begäran beviljades, och efter bara någon minut avlägsnade sig gruppen lika diskret som den anlant. Bytet blev cirka 40 miljoner escudos (drygt 200 000 svenska kronor). Polisen har ännu inga spår efter förövarna.

Enligt junta-tidningen *El Mercurio* var bankrån bara ett av flera exempel på en ökad aktivitet från motståndsrörelsens sida. I en kommentar till rånet påpekar *El Mercurio* att »extremistorganisationen MIR» någon vecka tidigare i flygblad och på andra sätt hade tillkännagivit MIRs avsikt att inleda en »offensiv», och även de många fall av skottlossning som hördes i Santiagos förstäder fredagen den fjärde oktober hade enligt *El Mercurio* ett klart samband med MIRs varningar om att låta motståndskampen gå in i ett nytt, mera aktivt skede.

Illojal press tystas

Argentinas regering slog på onsdagen igen dagstidningen *Noticias*, en nyperonistisk vänstertidning. Polisen gjorde en razzia på tidningens redaktion och uppgav sig ha hittat vapen.

Veckotidningen inom samma koncern som *Noticias*, *La Causa Peronista*, anklagade i sitt senaste nummer Juan Peróns änka – Maria Estela Perón – för att föra »ett smutsigt krig mot folket och peronismen».

Noticias är den tredje vänsterinriktade dagstidningen som förbjuds sedan Juan Perón blev president i oktober förra året.

På en presskonferens efter razzian visade polischefen pressen en rad pistoler, gevär, revolverar och ammunition som han sade fanns på *Noticias* redaktion.

Regeringen anklagade tidningen för att »inte ha bidragit till nationell pacifisering».

TT-Reuter 29.8.1974

Det rimmar illa

I den chilenska tidningen *La Tercera de la Hora* hittade man dagarna kring den 11 september en spalt med rubriken »Poetas populares le cantan al día 11» (Poeter ur folket besjunger den 11 september). »Folket» definieras inte närmare, men av bidragen att döma tycks det röra sig om »varmt katolska» borgarfruar och rabiata anti-kommunister. Här följer några utdrag ur mästerverken i prosaöversättning:

»Må Gud, i detta välsignade land med dess vackra trikolor, välsigna de fyra män som styr oss med rättvisa och kärlek. Gud välsigne de chilenska patrioterna och de tappra kvinnorna som tålmodigt uthärdat dessa tre bittra år. Den 11 september skall leveropen skalla för vår nyvunna frihet. Bröder, chilennare, må detta tjäna oss som exempel att alltid älska Fosterlandet, som det skönaste tempel, där man försvarar trohetens relikier för den älskade Friheten.» (Irma Cáceres, Illapel) »Den 11 september år 1973 vann vi oavhängigheten åter (syftar på Chiles oavhängighet från Spanien 1818; vår anm). Fyra generaler befriade mitt land från den obevekliga kommunismen, från hat och förstörelse. Hur skulle man kunna omfatta en så avskyvärd ideologi, som bara predikar hat, död, hunger och feighet?» (Miguel Maureira Vásques)

La Tercera de la Hora har som motto: »Att säga sanningen hjälper människor att finna sin egen väg».

Värre än Oslo

Den norska fredspriskommittén, som omväxlande delar ut sina fredspriser till ökända krigshetsare och ökända prelater, har nu fått svår konkurrens när det gäller stolliga utmärkelser. Ett nordamerikanskt »oberoende» forskningsinstitut som sägs bedriva vetenskapliga studier i spanska och latinamerikanska frågor har, enligt vad Santiago-tidningen *El Mercurio* (1 september i år) omtalar, bl a utdelat följande priser för framstående insatser under år 1974:

»Internationella Fredspriset»: General Stroessner, Paraguay (utmärkelsen har tidigare tilldelats bl a Generalísimo Franco, Spanien).

»Internationella Frihetspriset»: General Augusto Pinochet

»Priset för Årets Man»: f presidenten Richard M Nixon.

Protester från kyrkan

Fem religiösa ledare i Chile har krävt att regeringen gör slut på »krigstillståndet» i landet och benådar alla politiska fångar, bekräftade en regeringstalesman i Santiago sedan en tidning hade avslöjat nyheten. Bland de fem finns den romersk-katolska kyrkans ärkebiskop Raul Silva Henríquez.

Dagstidningen *El Mercurio* har rapporterat att de fem skrev ett brev till den chilenska statschefen Augusto Pinochet och lade fram sina krav. Enligt regeringens pressekreterare skall Pinochet besvara brevet.

I brevet kräver de fem att krigstillståndet i Chile upphör. De kräver också att »de fängslade offren för den politiska och sociala oron» i landet skall benådas.

TT-Reuter 31.8.1974

Gorilla utvisslad

I läroverket i Puente Alto (en arbetarförstad till Santiago) finns det nog ingen elev som inte för all framtid kommer att minnas firandet av chilenska flaggans dag den nionde juli 1974. Det som hände var i korthet följande:

En hög officer infann sig på morgonen i skolan för att i läroverkets aula hålla en föreläsning över temat »De militära dygderna». Han lyckades dock inte något vidare. En allmän visselkonsert från elevernas sida gjorde det omöjligt för honom att hålla sitt planerade föredrag, och han övergick i stället till att utskrika diverse hotelser mot eleverna. Dessa blev dock inte gorillan svaret skyldig, och från auditoriet hördes en röst som sa: »Om ni tänker bestraffa oss så får ni nog arresteras allihop på skolan. Men kom bara inte hit och prata om den där Herr Pinochet.»

Firandet av chilenska flaggans dag i läroverket i Puente Alto avbröts omedelbart. Officeren försvann snabbt med svansen mellan benen och manuskriptet till sitt föredrag kvar i uniformsfickan. Ingen elev blev arresterad.

Brott lönar sig

Chile skall omedelbart betala ut 65 385 517 dollar (ca 280 miljoner kronor) till det amerikanska gruvbolaget Anaconda i kompensation för de gruvor som nationaliserades av den förre presidenten Salvador Allendes regering, enligt ett officiellt meddelande i Santiago.

Dessutom skall 188 022 569 dollar (drygt 800 milj kr) överföras till Anaconda under nio år. Avtalet om kompensationen godkändes på tisdagskvällen av militärjuntan. Detta krävde ett tillägg till den chilenska författningen, enligt en kommuniké från gruvdepartementet.

Det pågår fortfarande förhandlingar med Anaconda om kompensation för ytterligare en gruva, samt med det amerikanska bolaget Kennecott för koppargruvan El Teniente, tillades det.

I februari i år accepterade Chile att betala 41 856 794 dollar (180 milj kr) till USA-bolaget Cerro för nationaliseringen av Andina-gruvan.

TT-Reuter 25.7.1974

Alltid något

USA-senatens utrikesutskott föreslår att hjälpen till Chile skall skäras ned från 84,9 till 65 miljoner dollar på grund av militärjuntans kränkningar av de mänskliga rättigheterna.

TT-AFP 8.9.1974

WASHINGTON (TTs bevt) Militärjuntan i Chile har i USA köpt 17 överflygsplaner av typ F-4 Freedom Fighters och 26 spaningsplaner av typ Combs. Chilenska flygvapnet ska sedan bekräftade på tvärsidan denna leverans. Combs-planen väntas anlända redan i år och jaktplanen mot slutet av 1975. Officiella chilenska talare bestrider uppgifter i amerikanska

Chile-juntan 48 rustar med 8.10.-74 flyg från USA

pres. att Chile rustar upp av mer för att återvinna med Peru ska återgå i öppen konflikt. Amerikanska försvardeparte-

mentet skickat krigsmateriel till utlandet till ett värde av 8,3 miljarder dollar under riksbudgetåren 1972-74, enligt Pentagonets officiella översikt.

De tio länder som köpt mest väpnat i miljoner dollar var: Iran 274, Israel 215, Saudiarabien 207, Grekland 141, Västtyskland 138, Spanien 141, Kanada 82, Taiwan 82, Ryssland 81 och Chile 81 milj.

... medan svälten förvärras

»Chile kommer att minska sin livsmedelsimport från 550 miljoner dollar i år (en siffra som ungefärligen motsvarar vapenimporten under juntans första år vid makten, red anm) till mindre än 300 milj dollar nästa år», omtalar chefen för jordbruksplaneringskontoret ODEPA, Rodrigo Mujica. ... Veteimporten nästa år kommer, enligt Rodrigo Mujica, att ligga under hälften av nivån för innevarande år. »Trots de kraftiga prishöjningarna på jordbruksprodukter på världsmarknaden räknar vi med», underströk chefen för ODEPA, »att kunna skära ned värdet av livsmedelsimporten till under 300 milj dollar under hela år 1974».

El Mercurio, Int Uppl 23-29.9.1974

Knarkarknektar

Före chefen för chilenska polisens narkotikabrigad har utlämnats från Chile till narkotikapolisen i New York som misstänkt för kokainsmuggling. Även fyra andra höga tjänstemän inom den chilenska narkotikapolisen misstänks för att ha smugglat kokain till USA.

TT-AFP 28.8.1974

Chile: Utförsäljning pågår

I förra numret av Chile-bulletinen visade vi hur den chilenska arbetarklassens levnadsstandard sjunkit långt under svältgränsen efter militärkuppen. Genom de fruktansvärda prishöjningarna — inflationen hittills i år överstiger nu 220 procent — och lönestoppen, har en stor del av den sjunkande nationalinkomsten förts över från löntagarna till storföretagarna och de stora jordägarna. Även mellanskiktets ställning har försämrats kraftigt, och arbetslösheten har ökat dramatiskt.

Nedan ger vi exempel på hur gorillorna och deras nordamerikanska rådgivare lämnar tillbaka de erövringar som det chilenska folket gjorde under Allende-tiden till kapitalisterna och till imperialismen.

Minskad produktion

Enligt chilenska statistiska centralbyrån (INE) sjönk industriproduktionen första kvartalet 1974 med 4,5 procent jämfört med samma period 1973.

Produktionen av konsumtionsvaror minskade särskilt mycket. Det gäller kläder, tyger, skor, livsmedel, möbler, kemiska produkter för hemmabruk osv. Så beräknas tex produktionen av skor minska med 5 miljoner par (15 procent) 1974. Den kraftigt sjunkande reallönen leder till minskad efterfrågan och så sjunker produktionen. Många småföretag har gått omkull. Samtidigt tar de stora företagen hem jättevinsterna på de höjda priserna i monopolbranscherna. Den kraftiga minskningen av bokutgivningen visar det nästan totala stoppet för all kulturell verksamhet sedan juntan tog över.

Också jordbruksproduktionen har stagnerat. Samtidigt har livsmedelsimporten från utlandet skurits ned. Däremot har juntan tagit bort en hel del av tullarna på mera lyxbetonade varor. Man godkände tex nyligen import av 3 000 TV-apparater. Växelkurserna för det fåtal som har råd att göra turistersor till utlandet har gjorts förmånligare. Resultatet har blivit att det nu finns mycket mindre livsmedel i landet än under Allendetiden.

Samtidigt har produktionen av koppar, järn, stål, vissa oljeprodukter m m ökat något. Det rör sig om produkter som i

USA-imperialismen kan liknas vid en kratta, som med kraftiga men glesa spikar rakar över världens länder. Det svenska kapitalet löper efter med småräfsor för att rafsas samman det som USA-krattan missat.

betydande utsträckning säljs utomlands. Juntan har utan att höja lönerna ökat arbetsveckan med en halv dag och förbjudit alla former av strejker. Ett par hundra strejker har trots detta förekommit i år.

Offentlig nedrustning

En av hörnstenarna i juntans ekonomiska politik är att minska de offentliga utgifterna. Antalet offentligt anställda ska minskas med 20 procent och utgifterna med 15 procent på ett år. Detta går främst ut över socialvård, barnavård etc, som med alla sina brister ändå troligen var Sydamerikas mest utbyggda före kuppen.

Så har tex det ekonomiska stödet till familjer som tog hand om föräldralösa barn så gott som helt dragits in. Som vi nämnde i förra bulletinen har den fria halvliter mjölk till alla spädbarn slopats. En stor del av det pågående husbygget för att ersätta skjulen i slumkvarteren har stoppats upp i brist på anslag. Där emot har samma statliga myndigheter, som förut byggde nya hus till slumminnevånarna, noggrannt uppfört klubbbyggnader åt militären, tex i Arrayán där man byggt 3 000 kvm inklusive simbassänger, bastu, flotta matsalar m m åt gorillorna. Militär, domstolsväsende m m är också undantagna från det nationella besparingsprogrammet.

Jorden åter till godsägarna — företagen till kapitalisterna

Den 28 juni kunde man läsa följande rubrik i El Mercurio: »TILL SALU: LIVSMEDELSINDUSTRIER.» I artikeln berättas att det statliga industriutvecklingsorganet CORFO utbjuder 17 livsmedelsföretag till försäljning. Alla får bjuda, även arbetare, noteras det triumferande i artikeln.

Vid tidpunkten för statskuppen hade privatkapitalet berövats 415 företag, varav 170 hade exproprierats, 155 hade ockuperats och styrdes av arbetarna (medan de gamla aktieinnehavarna formellt stod kvar som ägare) och 90 hade övertagits av CORFO genom aktieköp.

Ett av militärernas huvudmål har varit att överlämna huvuddelen av dessa företag till kapitalisterna. Överlämnandet har ibland fördröjts något av oenighet mellan juntan och de tidigare ägarna om villkoren.

På samma sätt hade i början av 1974 1 700 jordbruk, som »olagligt», överlämnats till lantarbetarna under Allendetiden återlämnats till de gamla godsägarna. Det är dock juntan själv som — efter samråd med godsägarna — avgör vad som är »lagligt» och inte.

Fritt fram för de utländska monopolen

Juntan har öppet uttalat sin önskan att få in så många utländska företag som möjligt. Den 7 juli i år utfärdades ett dekret som innebär att Chile överger Andinska paktens (Chile, Peru, Colombia, Ecuador, Bolivia) regler för utländska investeringar (t ex högst 14 procent utförsel av vinster/år) och ger fritt fram för bolagen att på »lika» villkor konkurrera med chilenska företag. Skatte- och tullförmåner gynnar nu de utländska företagen. Flera av de andra medlemsländerna i Andinska paktens har skarpt kritiserat juntans avtalsbrott.

I juni besöktes Chile av »Business International» — en grupp internationella kapitalister som för ett 100-tal storföretags räkning reser runt och »förhandlar» med olika länder. Vid förhandlingarna i Chile framförde de bl a, enligt El Mercurio, att de dåvarande reglerna (dvs Andinska paktens) avsevärt försvårade möjligheterna till en omfattande utländsk etablering i landet. Bland de företag som hade egna representanter i gruppen befann sig svenska AGA.

En rad dotterbolag till utländska monopol som exproprierades under Allende har återlämnats till sina nordamerikanska moderföretag. Exempel på USA-monopol som härigenom åter utnyttjar Chile är metallföretaget Phelps Dodge, det från Vietnamkriget ökända Dow Chemical m fl.

Ändå är juntan besviken. Trots alla locktoner och förmåner har inte företagen funnit det värt att investera i Chile i tillnärmelsevis den utsträckning som juntan väntat sig. Och anledningen är — viskas det i finansvärlden (t ex i Financial Times den 19/9 -74) — Chiles ansikte utåt. Situationen i Chile är för politiskt »instabil», dvs man fruktar att de chilenska arbetarna än en gång ska göra vad de gjorde under Allendetiden, nämligen ta ifrån de utländska företagen deras

makt i landet. Dessutom är juntans terror och mördande lite för välkända utomlands. Inte för att företagen i och för sig bryr sig om juntans människosläkt, men det blodiga förtrycket gör det bl a svårt att förmå utlänningar att arbeta i Chile.

Imperialismen pumpar in pengar

Så juntan får i väntan på de utländska företagen, förlita sig på imperialismens offentliga stödagenturer. Och därifrån har man fått nästan all den hjälp man väntat sig.

De första officiella lånen från USA kom redan en dryg månad efter kuppen. 24 miljoner dollar för veteinköp kompletterades redan en månad senare med ytterligare 28 miljoner.

Interamerikanska Utvecklingsbanken (AID), som sägs vara ett »biståndsorgan», har gått i spetsen för lånen till juntan. 100 miljoner dollar har man hittills beviljat och bankens experter har rekommenderat ytterligare 98. Enligt vad Chiles centralbankschef sade den 24 maj pågår förhandlingar om ytterligare 280 miljoner. Under sina tidigare 14 års verksamhet i Chile har banken givit lån på sammanlagt 314 miljoner dollar. Den tycks alltså vara på god väg att nå den siffran under ett års juntastyre. Allenderegeringen beviljades inga lån av banken.

McNamaras Världsbank väntade för säkerhets skull ända till februari 1974 innan den gav det första lånet till juntan: 5,25 miljoner dollar. Som framgår på annan plats planerar banken nu verkliga storlån till Chile.

Också USAs sk biståndsorgan AID (minst 30 miljoner dollar), Internationella Valutafonden (95 milj) och en rad andra privata och offentliga banker, framför allt från USA, har låtit pengarna strömma över juntan. Parisklubben, som består av världens rikaste kapitaliststater (inkl Sverige) har givit juntan uppskov med återbetalningen av lån på förmånliga

villkor. Det gäller att hålla den nya guldkalven under armarna från början.

USA-pengar till krigsmakten

Mellan 1950 och 1970 fick de chilenska generalerna minst 178 miljoner dollar i militärhjälp. Brasilien var det enda latinamerikanska land som mottog mer. 1970-73 gavs ytterligare 45,5 miljoner, alltså mer än det civila »biståndet» så gott som upphörde.

Den 12 december 1973 tillkännagav Nixonregimen ett nytt lån på 11 miljoner dollar. Nyligen slöts ett stort avtal om ytterligare USA-leveranser av stora kvantiteter krigsmateriel, bl a stridsflygplan, till juntan. Imperialisterna håller sina bödlar med vässade yxor.

Kopparmonopolens utdelning på militärkuppen

I juli i år kom juntan överens med nummer två av de tre stora kopparmonopol som fick sina gruvanläggningar nationaliserade under Allendetiden. Nära 1,1 miljarder kronor ska Chile betala i ersättning till Anaconda för en gruva som med en liten kapitalinsats givit bolaget jättevinst.

Överenskommelsen utgör ett brott mot den grundlag som enhälligt antogs av den chilenska riksdagen 1971. Lagen var den enda av betydelse som det av borgarna dominerade parlamentet godkände under UP-tiden.

Förhandlingar med Kennecott, som gick i spetsen för bojkotten mot Allendes regering, samt med Anaconda om ytterligare en gruva, pågår fortfarande. Samtidigt meddelas att USA-företag överväger att investera i andra kopparfyndigheter i Chile.

De chilenska och utländska storbolagen har, kort sagt, fått god utdelning på sina investeringar i den chilenska fascismen. Dvs hittills.

A-I

Världsbanken, Chile, Saigon och Sverige

I nummer 3-4 redogjorde Chilebulletinen för hur Världsbanken beviljat gorillorna i Chile mindre lån i väntan på utredningar om lån i stor skala. Nu har banken föreslagit sin styrelse att *Chile ska anses vara fullt kreditvärdigt och beviljas tre jättelån på sammanlagt 150 miljoner dollar.*

Världsbankschefen och förre krigsministern McNamara har förklarat att banklån under Allendetiden inte skulle komma det chilenska folket tillgodo med den politik landet förde. Vad är det som får honom att påstå att lånen kan göra det i dag?

Är det indragningen av halvlitern mjölk till spädbarnen? Är det minsk-

ningen av arbetarnas köpkraft till mindre än hälften? Är det alla nya tiggare och arbetslösa? Är det den stagnerande industriproduktionen? Är det alla indragna tidningar och förbjudna fackföreningar? Alla torterade och mördade? Eller är det kanske de 100-tals miljoner dollar som det fattiga Chile nu ska betala till de utländska kopparmonopolen, som får McNamara att tro på den chilenska regeringens förmåga att hjälpa folket?

Det är några frågor som Sverige kan ställa till McNamara och till sina kollegor i bankens styrelse (de nordiska länderna har en gemensam rep-

resentant) när lånen behandlas. Samtidigt kan Sverige lämpligen anmäla sin avsikt att lämna banken om lånen beviljas.

Eller hur länge ska Sverige under vaga protester spela med i det gyckelspel som McNamara och hans gelikar bedriver. Förutom lånen till Chile förbereder Världsbanksgruppen nu också sk IDA-lån till Saigon-juntan i Syd-Vietnam. Ska svenska pengar (Sverige betalar årligen ca 250 miljoner till IDA, som är en del av bankgruppen) nu också användas till att låta McNamara fortsätta den politik för stöd till massmördarna i Saigon, som han påbörjade under sin tid som ansvarig för USAs folk mord i Vietnam???

USA GAV HONOM

I fallet Chile måste till och med Henry Kissinger anse att läxan blivit exemplarisk:

- Under gorillornas första år har minst 30 000 människor mördats;
- antalet politiska fångar kan räknas i tiotusental;
- tortyren är helt accepterad;
- skenrättegångar mot politiska motståndare;
- en fruktansvärd inflation — vilket leder till
- en enorm sänkning av levnadsstandarden — fr a för arbetarklassen och sluminvånarna.

Som politiskt ansvarig för detta står doktor Henry Kissinger.

Fredspris till krigsförbrytare

Den 17 oktober 1973 fick världen veta att Kissinger blivit tilldelad fredspriset. Då gick ett av Kissingers mål i uppfyllelse.

Ett annat mål förverkligades en dryg månad tidigare. Då gav det av Kissinger beordrade mullvadsarbetet mot Chiles folk utslag. Allende störtades.

Just då var det få förutom Kissinger själv som kände till den centrala roll han spelat i Chilefrågan. Det måste dock ha känts som en fantastisk triumf för mannen som låg bakom julbombningarna av Vietnam och gorilladiktaturen i Chile, att bli hyllad som världens störste fredsivrare.

Kissingers kamp mot Unidad Popular-regeringen i Chile startade redan 1970. Tidigare hade USA aktivt stött Allendes motståndare i presidentvalen. Miljonbelopp hade betalats ut till Eduardo Frei, kristdemokraternas ledare, samt till den konservative Arturo Alessandri.

Kissinger utnämndes till Nixons utrikespolitiska rådgivare och blev ordförande för det nationella säkerhetsrådet. Han fick uppdraget att leda ett amerikanskt program som gick ut på att stoppa alla lån och krediter till Allende. Detta innebar att Kissinger — till utrikesminister William Rogers förtrytelse — kom att fungera som chef för Chileavdelningen inom amerikanska UD.

Krediter och lån stoppas

Kissinger lyckades mycket bra. Alla lån från Världsbanken och den amerikanska Export-Import-banken stoppades. Dessutom sjönk Chiles krediter i privata

»USA kan inte i någon form tolerera övergången till regimer med socialistisk karaktär i Latinamerika; inte genom revolutionära brytningar av kubansk typ och inte genom demokratiska förändringar av Chiles typ.

Kriget i Vietnam avser att visa vilket pris som måste betalas vid eventuella revolutionära uppror. De chilenska erfarenheterna kommer att klargöra vilka risker befrämjarna av demokratiska omformningar löper. Allt kommer att göras för att framkalla kallbrand i Chiles situation. Vid ett lämpligt tillfälle kommer utvecklingen där att brytas. Ju högre priset för denna brytning blir, desto mer exemplarisk blir läxan.»

Detta yttrade 1973 års fredspristagare Henry Kissinger i en intervju i New York Times 1970. Det var strax efter att Allende blivit vald till Chiles president.

banker över hela världen från 200 miljoner dollar till 40 miljoner på ett år.

Det var bara den chilenska krigsmakten som fick krediter av USA. Vapenkredi-

terna uppgick till 75 miljoner kronor. Dessutom intensifierades det traditionellt starka samarbetet mellan USA:s försvarsdepartement och den chilenska militären.

RÄTT

Kissinger ledde själv sabotaget mot Chile

Under de två decennier som föregick UP-regeringen fick Chile amerikanskt militärt bistånd till ett värde av 176 miljoner dollar. Det är mer än något annat latinamerikanskt land i förhållande till folkmängden.

Under samma tid fick dessutom 3 667 chilenska officerare sin utbildning vid School of America i Panama. Till detta kommer ett ännu större antal karabinjärer, Chiles paramilitära poliser. 70 karabinjärer fick sin utbildning direkt från CIA.

USA:s militära beredskap inför kuppen

En progressiv chilensk flygofficer – major Almiro Castilla – redogjorde vid den internationella Chile-kommissionens möte i Köpenhamn i somras för detaljerna kring den militära sammansvärjningen mot Allende. Bl a visade han på hur Pentagons handbok för »Counterinsurgency action» följdes till punkt och pricka under dagarna efter den 11 september 1973.

Veckan före kuppen kom det amerikanska slagskepp till Valparaiso. Det officiella motivet var att de skulle delta i den årliga manövern – »Operation Unitas» (operation enighet). På grund av maskinfel kunde de inte lämna Valparaiso förrän dagen efter kuppen . . .

Dessutom berättar uppgifter ur Le Monde att amerikanska stridsplan kom till en bas i Argentina strax före kuppen och att hälften av dessa skulle ha flugit över den chilenska gränsen på själva kuppdagen.

Kissinger blir ansvarig för CIA:s operationer i Chile

Henry Kissinger fortsatte att avancera inom den amerikanska byråkratin. Han utnämndes till utrikesminister och chef för den s k 40-kommittén. Det är den instans som fattar besluten om CIA:s hemliga operationer. Det innebär alltså att Kissinger var politiskt ansvarig för samtliga CIA-aktioner.

forts sid 23

SVERIGE STÖDER CHILE-JUNTAN!

57 ARGENTINA	2,6	10,1	29,5	89,4	10,0	16,1	85,1	132,9
58 CHILE	5,4	25,3	70,4	104,7	8,2	14,5	39,8	47,1
59 BOLIVIA	0,5	0,0	0,7	1,0	2,7	3,3	11,0	16,3

Sveriges handelssiffror med Chile talar sitt eget tydliga språk. Trots alla vackra ord om solidaritet med Chile från regering och riksdag ökar både importen och exporten från gorilladiktaturen. Och det är inga små ökningsar:

Under januari till juli 1973, då Allende satt vid makten importerade Sverige varor från Chile för 70,4 miljoner kronor. Under samma tidsperiod i år, alltså efter

kuppen, köpte vi för 104,7 miljoner kronor.

Exporten för de sex första månaderna förra året var 39,8 miljoner medan den i år för motsvarande period hade ökat till 47,1 miljoner kronor.

Någon ansvarig person från handelsdepartementet var inte anträffbar för en kommentar till Chile-bulletinen. Eller möjligen inte intresserad.

Så planeras kupperna

ITTs och CIAs aktiva medverkan till den nuvarande situationen i Chile var inga engångsföreteelser. USA-imperialismens härjningar i Latinamerika är legio och har i de flesta fall dokumenterats utförligt. Vi skall bara nämna ett exempel här.

1965 avlöstes det s k »Project Camelot» – ett forskningsprojekt finansierat av Pentagon. Ett av de länder som valts ut för denna »forskning» var Chile (de andra var Peru, Argentina, Colombia och Venezuela). Syftet var att undersöka dessa länders mottaglighet för revolutionära förändringar, samt deras effektivitet vid »upprorsbekämpning». Sex miljoner dollar hade anslagits till undersökningen och den skulle utföras av militära specialister under akademisk täckmantel.

Projektet läckte dock ut innan det kom igång och den mycket kraftiga kritik som då riktades mot Camelot, fr a från Chilenskt håll, tvingade Pentagon att ge upp sina planer. Så här redogjorde man för projektet i ett officiellt dokument:

Camelot-planen är ett forskningsprojekt med syfte att kartlägga möjligheterna att konstruera en allmän modell för sociala system som skulle göra det möjligt att

förutsäga och påverka politiskt betydelsefulla aspekter av social förändring i världens utvecklingsländer. Projektet . . . stöds av armén och försvarsdepartementet och skall genomföras i samarbete med andra regeringsorgan.

Förenta Staternas armé har en viktig uppgift när det gäller de positiva och konstruktiva sidorna av nationellt uppbyggnadsarbete och en skyldighet att hjälpa vänskapligt sinnade regeringar att bemästra aktiva upprorsrörelser.

Camelot är inte det enda projektet av denna typ som USA har planerat i Latinamerika. Under debatten kring Camelot framkom det att ett liknande projekt planerades vid universitetet i Belo Horizonte, Brasilien.

Att denna »forskning» i imperialismens tjänst fortfarande pågår råder det inget tvivel om. Pentagons anslag till beteend- och samhällsvetenskaplig forskning har stadigt ökat sedan fiaskot med Camelot. 1966 låg anslaget på 34 miljoner dollar, 1968 41 miljoner och 1970 var de uppe i nära 49 miljoner dollar. De har säkerligen inte minskat sedan dess.

«Det ordnar sig nog»

Svenska regeringen lovar att stödja och ge bistånd till den chilenska motståndsrörelsen – när dom får kontakt med den. Så kan man sammanfatta utrikesminister Sven Anderssons uttalande i en intervju med Sveriges Radio i samband med 11 september. Utrikesministern sade sig också känna till den motståndsrörelse som nu arbetar, men uttryckte samtidigt sin tillfredsställelse med att det var fler på gång. Några konkreta exempel gav

han dock inte.

Svenska företags nyinvesteringar i Chile kan inte den svenska regeringen hejda enligt utrikesministern. Det skulle nog ordna sig ändå enligt Sven Andersson, eftersom kapitalistiska företag inte investerar under så osäkra förhållanden som idag råder i Chile. AGAs och ASEAs planer på investeringar, som nyligen avslöjades i en amerikansk ekonomisk tidskrift, kände han inte till.

Violetta Parra (född 1917 i Chile) började tidigt använda den folkliga sångtraditionen som politiskt vapen. »Brevet» (*La Carta*) är en sång som berättar om hur hennes bror Roberto blev arresterad efter att ha stött en strejk. Tillsammans med Nicanor, en av Chiles nationalpoeter, skrev hon bland annat *LA CUECA LARGA*, en diktsamling med text av Nicanor och musik av Violetta. *Cueca* är Chiles nationaldans och mycket av landets folkmusik är skrivet på cuecans versmått.

Det finns inte så många skivinspelningar med Violetta, kanske för att hon var Latinamerikas första protestsångerska och därtill kvinna. Hennes musik spelades dock mycket under Allende-tiden. Själv fick hon inte uppleva den – hon tog sitt liv 1967.

Hennes båda barn, Angel, nu efterspanad av juntan, och Isabel som flydde till Venezuela efter kuppen, är musiker. Jan Hammarlund och Chilekommittén planerar att under hösten ge ut en bok med översättningar av Violettas texter.

BREVET (*La Carta*)

sv text: Jan Hammarlund

DE SKICKADE MEJ ETT BREV JAG FICK DET MED FÖRSTA POSTEN

DAR STOD DET ATT MIN BROR BLEV ARRESTERAD I FÖRRGÅR MORSE

OCH SLÄPAD IGENOM GATORNA MED HANDKLOVAR I BLÅSTEN, JA.

De skickade mej ett brev,
jag fick det med första posten,
där stod det att min bror blev arresterad i förrgår morse,
och släpad igenom gatorna med handklovar i blåsten,
ja!

De klargjorde motivet
till att Roberto blivit tagen,
han stödde en strejk som var ett brott mot själva lagen.
Med såna lagar blir jag brottsling själv endera dagen,
ja!

Och jag som är långt från Chile
och väntar på att få veta.
Så får jag höra att därhemma kan inte arbetare leva,
de hungriga får gevärseld i stället för nåt att äta,
ja!

De rika med sina later
försvarar sin egen ställning,
de kommer och går i kyrka i frack och högtidsstämning,
men struntar i alla budord det räcker med bekänning,
ja!

Och brevet som de har skickat,
det kräver att jag svarar,
då vill jag att nån som kan det för massorna förklarar,
att blodsugarna fortsätter döda av gammal vana,
ja!

Det är tur att jag har gitarren,
när hjärtat nästan brister,
och nio bröder förutom den som sitter hos polisen,
och, tack gode Gud i himlen, alla nio är kommunister,
ja!

Lagen om tillfälliga omhändertaganden, batonglagen, framstår allt tydligare, som ett vapen i kampen mot arbetar- och solidaritetsorganisationers yttrandefrihet. Det här är inte lagens huvudsakliga funktion. I första hand är lagen en polisiär förlängning på den repressiva sociala apparaten. Bara i Stockholm har 3 000 personer gripits med hjälp av denna knappt ett år gamla lag. Man har helt enkelt rensat gatorna från personer med sociala problem.

Några exempel på lagens politiska funktion

I november 1973 grep Östermalmspolisens några hungerstrejkande greker, som protesterade mot juntans massmord i Aten. Vid en demonstration mot USAs ambassadör i Stockholm den 29 maj 1974 greps kamrater från Chilekommittén och DFFG. När ett femtiotal människor i Hedefors utanför Göteborg ockuperade sitt hyreshus i protest mot olagliga vräkningar tillkallades polis, som omhändertog dem. Vid en demonstration mot juntalakejen Svante Tornvall greps kamrater under omständigheter liknande dem vid USA-ambassadörens installation. I samtliga fall gjordes ingripandena med hänvisning till lagen om tillfälligt omhändertagande. Inte i något av fallen har polisen ens försökt göra gällande att den gripne skulle ha gjort något olagligt. Hela poängen med lagen är att den kan tillämpas just i de fall då inget brott föreligger, men där polisen av andra skäl vill rensa gator och allmän plats från »störande» inslag.

Kampen mot batonglagen

Hittills har försöken att bekämpa batonglagen varit nästan enbart »parlamentariska». Vissa resultat har uppnåtts på den vägen när det gäller att avslöja innebörden av lagen. Det öppna brev, som publicerades i förra numret av Chilebulletinen, från två tillfälligt omhändertagna, fick ännu en gång justitieminister Geijer att »beklaga» i ett radioinslag. Han gjorde det också i pressuttalanden vid grekernas demonstration. Men trycket på Geijer har ändå varit otillräckligt. Det visar sig däri att denna har en version till pressen och en helt annan i riksdagen. Då CH Hermansson ställde Geijer mot väggen blev Geijers svar att den praxis som utarbetats kring batonglagen, är »ändamålsenlig»!

JO-anmälningen från kamraterna från

Chilekommittén, har ytterligare försvagat försvaret av batonglagen. Än svagare kommer lagens försvarare att stå när polisens kommentar till denna JO-anmälan blir känd.

I sin pekoralistiska kommentar till JO-anmälningen – där polisen bl a beskyller demonstranterna för att ha skanderat i en osynlig megafon (det är ingen hejd på demonstranternas förslagenhet) – gör man nämligen viktiga medgivanden. Polisen medger att *någon* polis lekt demonstrant med den tillvaratagna megafonen och bekräftar därmed i huvudsak det öppna brevets skildring av vad som hände på polisstationen. Något intresse av att gå till djupet med saken finns dock ej: »Emellertid har det inte kunnat klarläggas vem eller vilka tjänstemän som på nämnda sätt handskats med handmikrofonen och ytterligare utredning skulle sannolikt ej bringa klarhet i frågan». Man medger även att en kamrat omhändertagits enbart för att hon *argumenterat* med polisen, samt att *skandera slagord i sig* kan vara »ordningsstörande». På andra punkter blånekar man och ljugar hämningslöst – t ex när det gäller ett förhör som gick om intet därför att förhörssrummet fylldes av odisciplinerade skräniga poliser.

Kampen måste gå vidare

De »parlamentariska» metoderna är inte uttömda i kampen mot batonglagen. Fler JO-anmälningar bör göras, nya framstötat bör ske i riksdagen osv. Men det här är inte tillräckligt. Nu måste det också till en utomparlamentarisk offensiv för yttrandefriheten. Den kampen måste föras helt konkret, för bestämda krav, i lämpliga aktionsenheter. Yttrandefriheten måste *erövras*. Ett exempel på en sådan aktion finns i den sk Fisksätraaktionen i Nacka.

Arbetar- och solidaritetsorganisationer i Nacka har rika erfarenheter av inskränk-

ningar i yttrandefriheten. Möten för vpk, Nacka har brutits upp av polis. Chilekommittén har fått en utställning attackerad och utslängd från ett innetorg, som köpmännen sett som »sitt». Förbundet Kommunist har vägrats insamlingstillstånd för insamling i valrörelsen till gruvarbetarnas stridsfond. Framför allt Chilekommittén och VPK Nacka har prövat alla legala medel till försvar: JO-anmälningar, överklaganden, motioner i kommunfullmäktige, insändare i lokalpressen osv. Men framgångarna har varit begränsade. Det har föranlett Chilekommittén att ta ett initiativ till aktionsenhet i Nacka för yttrandefriheten.

Chilekommittén arbetade under en serie möten fram ett utkast till ett *Manifest för yttrandefriheten*. Där tog man upp de krav, som aktualiserats genom erfarenheter i Nacka. Manifestet utmynnar i åtta paroller. Man gjorde också upp en plan till en aktion. Tanken var att man skulle ta kamp för *ett* av manifestets krav, det som var taktiskt lämpligast att börja med. Man var snart överens om att innetorgen borde bli första målet för kampanjen och att Fisksätra innetorg skulle vara en lämplig utgångspunkt. Där skulle man kunna gå in redan vid invigningen, den 5 oktober 1974.

Försäljare gick så in på innetorget. Där var fullt av poliser. Men om poliserna var många så var vi ändå fler. Huvuddelen av vår styrka hölls ute »i reserv». Tanken var att svara på eventuella trakasserier, inte genom konfrontation, utan genom uttrötning. Ständigt nya försäljare skulle avlösa dem som blev utkörda.

Men allt gick enligt ritningarna. Ingen ingrep mot vår aktion. Poliserna gav t o m pengar i chilebössorna. Affärsmän knorrade, men fick inget stöd från poliserna. Vår taktik att informera i förväg hade haft åsyftad verkan. Vi undvek överilade handlingar från polisernas sida. Besökande i centrum handlade tidningar, av oss och stödde Chileinsamlingen.

Efter tre timmar avbröt vi aktionen. Inte utan skadeglädje passerade vi Gnistanförsäljarna, som med genomsura tidningar stod ute i regnet och kylan och hävdade att vår aktion varit alltför »avancerad» för vanligt folk.

TORBJÖRN TÄNNSJÖ
Nacka Chilekommitte

Efter kuppen den 11 september 1973 rapporterade massmedia en hel del om händelserna i Chile. Men den chilenska gorilladiktaturen blev snabbt till vardag; rapporteringen avtog i takt med generalernas befastande av makten. Chilekommittén i Stockholmsregionen beslöt därför redan i juni i år att satsa maximala resurser på aktioner i veckan omkring den 11 september, årsdagen av kuppen.

Demonstrationen den 11 blev massiv och samlade 4 500–5 000 personer. Vi tror att detta är en mätare på vad vänstern i Stockholm idag kan mobilisera. Man kan ju förstås undra varför det inte kom dubbelt så många...

Vi lyckades också verkligen med att samla undertecknare till demonstratio-

nens upprop; HELA den svenska vänstern utanför SAP skrev under. Till dessa sällade sig också de största anti-imperialistiska organisationerna med DFFG i spetsen. Även Hamnarbetarförbundet och SAC hörde till undertecknarna. Oss veterligen har den svenska vänstern aldrig kunnat uppvisa något liknande tidigare. Dessutom undertecknades uppropet också av Centerns Ungdomsförbund och Kristna Ungdomsrådet. Personligen tillskriver jag denna framgång den tendensfrihet som Chilekommittén tillämpar.

Dagen efter demonstrationen anlände så helt oanmäld – givetvis – juntans blivande ambassadör Svante Tornvall. Vi fick endast ett par timmars varsel, men lyckades ändå mobilisera ett femton-tal kamrater som i ilfart begav sig till Arlanda. Med

Veckan efter, torsdagen den 19, var det så dags för ambassadören att bli formellt installerad och överlämna sina kreditivbrev till kungen. Denna gång hade vi längre varsel. Taktfasta talkörer och banderoller mötte ambassadör Tornvall längs hans väg från Grand Hotel till Slottet. Genom omgruppering i ilfart begav vi oss så till borggården för att där möta honom igen i samlad trupp. 150—200 personer deltog. Därinne orsakade den massiva polistruppen tumult då de angrep oss för att rycka ifrån oss våra banderoller som vi vecklade ut då han rullade in. Under aktionen greps ett par kamrater av polisen, främst med stöd av batonglagen.

BOJKOTT
MOT
ANACONDA
ITT
ENNE COTT

STOPPA
TORTYR
OCH
AVRÄTTNINGAR

STOPPA
TORTYREN

FRIGE DE
POLITISKA
FÄNGARNA!

STÖD DET CHILISKA FOLKET

IMPERIALISMEN

ASYLÄT
POLITISKA
FÄNGEN
FRIGES
UT UR
POLITISKA
FÄNGEN
I USA

FOLK I KAMPEN
FÖR SOCIALISM

CHILES
FOLK
STYRS

BOJKOTT A
JUNTANS
BOJKOTTAR

BOJKOTT
ITT
I Sverige

STÖD
FÖR
FASCISMEN

CHILEKOMMITTE

USA
UT UR
LATIN-
AMERIKA

FASCISM
I CHILE

ROSS
FASCIS
EN I
CHILE

EN MILJON
TILL MOTSTÄNDSSKIVELSEN

NEJDÅ. POLITISK REGISTRERING FÖREKOMMER INTE LÄNGRE

Betrakta de tre bilderna här intill, tagna vid Chilekommitténs aktion vid slaktarrepresentanten Tornvalls överlämnande av sina ambassadörsbrev till kungen den 19:e september. Vad tror du du ser? Väntande demonstranter eller intresserade åskådare? Ingetdera! Männen på bilderna är AGENTER, CIVILA POLISER (säkerhetspoliserna)! Samma skumma figurer i samma bilar har varit närvarande vid flera andra demonstrationer i Stockholm den senaste tiden.

De uppträder ganska öppet, iakttar och fotograferar. Vid vår aktion mot ambassadören använde sig en grupp till och med av en polisspade då de kört fel i brådskan och snabbt ville komma rätt igen! Före ambassadörens avfärd till Slottet kröp de omkring i sina bilar och letade efter våra utposterade grupper, ivrigt iakttagande oss bakom sina solglasögon. När den uniformerade polisen angrep oss inne på borggården för att slita ifrån oss våra banderoller deltog de inte i det handgripliga »arbetet», utan höll sig diskret i bakgrunden. Att de delvis uppträder så öppet behöver inte vara klumpighet. De känner sig säkra och döljer kanske dessutom andra som inte får bli igenkända. Närvarande uniformerat polisbefäl ville inte kommentera deras förehavanden. Själva svarade de endast med föraktfulla »motfrågor».

VI FRÅGAR LENNART GEIJER:
VILKA ÄR DESSA POLISERS UPPGIFTER?
VARFÖR BLIR VI FOTOGRAFERADE OCH
VILKA HAR TILLGÅNG TILL BILDERNA?
OM DU FÖRNEKAR ATT BILDERNA ANVÄNDS
FÖR REGISTRERING AV AKTIVISTER,
VAD ANVÄNDS DE DÅ TILL??!

PF

Latinamerikansk filmvecka

Den 8-14 november kommer FilmCentrum, Folkets Bio och Chilekommittén att tillsammans anordna en vecka med ny och gammal latinamerikansk film på Folkets Bio i Stockholm. 6 nya filmer kommer att visas förutom en serie återblickar med de viktigaste verken i den latinamerikanska politiska filmens historia. De nya filmerna kommer att vara textade på svenska och skall sedan distribueras runt om i landet. Den som på sin ort önskar anordna visningar kan kontakta Folkets Bio eller FilmCentrum.

Programmet för Stockholm är när detta skrives inte helt klart men vi räknar med följande nya filmer:

HUVUDFIENDEN (El enemigo principal) av Jorge Sanjines, som tidigare gjort de i TV visade filmerna Ukamau, Yawar Mallku och Johannesnatten. Den här filmen handlar om ett indianuppror i Peru mot en jordägare. Den är en djupgående skildring av de kollektiva levnadsformer som råder bland de andinska folken och ställer dem mot en västerländsk våldscivilisation som strävar efter att krossa ursprungliga begrepp om humanitet och jämlikhet.

Bilden ur »Huvudfienden».

DET FÖRLOVADE LANDET (La tierra prometida) av Miguel Littin, det främsta namnet i den chilenska filmen. Han är nu i landsflykt men gjorde den här filmen under Allende-tiden och den handlar om jordhungeriga på 30-talet som ockuperar mark och odlar upp en del och där skapar ett lokalt socialistiskt samhälle. Det sker under den kortvariga socialistiska republik som utropades av Marmaduke på 30-talet. Den fick ett blodigt slut och filmen är en ursinnig vision som förutspår det blodbad som militärkuppen 1973 gav upphov till.

SON AV AMERIKA (De America soy hijo...) av Santiago Alvarez, kubansk dokumentärfilmare. Den här filmen är en 3 timmar lång fresk över latinamerikas historia, insprängd i olika händelser som inträffar i samband med Fidel Castros besök i Chile 1971.

DEN POLITISKA TORTYREN I ARGENTINA, en långfilm av en grupp argentinare som bygger på vittnesmål om förtrycket och tortyren under militärdiktaturen före Perons makttillträde 1973. Den senaste tidens händelser i Argentina har gett den här filmen förnyad aktualitet. Det är också ett av de mest realistiska vittnesbörden om kampens villkor i Latinamerika.

NÄR FOLKET VAKNAR (Cuando despierta el pueblo), chilensk film gjord för MIR och avsedd som mobiliserande faktor i den revolutionära processen. Filmen innehåller bl a en lång sekvens med den nyligen skjutne MIR-ledaren Miguel Enríques.

DEN NYA SKOLAN (La nueva escuela), kubansk långfilm om de nya skolorna på landet där studier och arbete kombineras.

TIGERN KOMMER ATT DÄ (El tigre saltó, mató pero morirá, morirá...), kortfilm av Santiago Alvarez om fascistkuppen i Chile, byggd på ett poem av den kubanske diktaren José Martí och fyra sånger av den mördade chilenske sångaren Víctor Jara.

GIRON, kubansk spelfilm om invasionen i Grisbukten.

Detta är bara en del av programmet. Det kommer att annonseras närmare i dagspressen (DN). Inför veckan utkommer också ett specialnummer av tidskriften FILM & TV, helt ägnat åt den nyare latinamerikanska filmen.

De som redan nu önskar boka filmer för visningar i landsorten, kontakta den lokala Folkets Biogruppern eller FilmCentrum, tel 08-67 51 76.

Informationsfilm om Chile

Filmen skildrar Chiles sociala, ekonomiska och politiska utveckling från 1500-talet fram till militärkuppen i september -73. Den filmen framför allt vill visa är Chiles succesivt ökade ekonomiska och politiska beroende gentemot utländska intressen, framför allt gentemot USA.

16 m/mm. Svart-vit, optiskt ljud. Längd: 37 min. Bygger till största delen på filmade stillbilder.

Filmen distribueras genom FilmCentrum, Taptogatan 4, 115 28 Stockholm. Tel 08-67 51 75.

★ ★ ★ ★ ★

**EN MILJON
TILL MOTSTÅNDSRÖRELSEN!
PG 653928 - 2**

FORTSÄTT BOJKOTTA KOPPARN!

Parollen »Bojkotta juntans koppar!» har i solidaritetsarbetet kring den 11 september varit en av de mest framträdande parollerna och över hela landet har den funnits med i plattformen för demonstrationerna.

Hamnarbetarförbundet har till fullo insett hur viktig denna del av solidaritetsarbetet är och beslöt i början av september om en andra period av bojkott mot chilensk koppar i svenska hamnar. Perioden började den 11 september, exakt ett år efter kuppen i Chile, och sträckte sig en månad framåt.

Hamnarbetarförbundet fortsätter vara solidariska med de chilenska arbetarna, trots många svårigheter och motstånd från olika håll. Ledningen i LO och Transportarbetarförbundet föredrar däremot att hålla sej passiva eller i bästa fall säga några väl valda ord mot juntans brutalitet i Chile.

ITF-kongressen – Ett slag i luften

Tack vare påtryckningar och krav från hamnarbetarna i Sverige och i andra länder kom bojkottfrågan upp som en mycket viktig punkt på Internationella Transportarbetar Federationens (ITF) kongress den 7–15 augusti i år.

»Vi får inte låta frågor bero vid att vi endast antar resolutioner på våra kongresser...», sa Hans (Hoffa) Eriksson, ordförande i svenska Transportarbetarförbundet, under de förberedande diskussionerna till kongressen. Tyvärr blev det inte så mycket av med något konkret agerande mot juntan i Chile.

Juntans huvudorgan El Mercurio uttryckte skadeglatt saken så här i en rubrik dagarna efter ITF:s kongress (20.8): »Manövern med bojkott på obestämd tid omintetgjordes!»

Det konkreta resultatet av kongressen blev att under 2 dagar, 18–19 september, genomföra en internationell blockad av alla chilenska produkter av ITF:s medlemmar världen över, plus att skicka en kommission, bestående av 5 personer, till Chile för att undersöka om de fackliga rättigheterna efterföljs.

Resultatet kan betecknas som magert och inte representativt för världens transport- och hamnarbetares inställning i frågan.

Juntan i Chile och den delegation som skickades för att representera de chilenska transportarbetarna, var efter kongressen också nöjda med resultatet. En av delegaterna, som vägrades inträde på kongressen i Stockholm, ger i samma artikel i El

Mercurio följande besked: »... 48 timmars blockad är för oss som känner till det här en åtgärd utan betydelse».

Förutom resultatet glädde sej både juntan och delegaterna sej mest åt det »solidariska stöd» de fick från sina latinamerikanska kollegor i Bolivia, Honduras, Mexiko och Brasilien och över ITF:s ordförande Charles Blyths »föredömliga» agerande. Så här uttryckte arbetsministern, flygbrigadgeneral Nicanor Diaz, saken i samma artikel:

»Det har visat sej att vi har den latinamerikanska solidariteten och att en betydande del (av kongressen) avslog överenskomsten (om blockad av chilenska varor på obestämd tid) mot Chile. Man vidtog åtgärder för att denna bojkott inte skulle få praktiska konsekvenser för Chile och samtidigt visade det att marxismens manövrer misslyckades...».

Kopparintäkterna går till juntans förtryckarapparat

Juntan och dess hejdukar var nöjda med resultatet av ITF-kongressen, men inte de chilenska arbetarna. De behöver allt stöd de kan få för att störta juntan och själva få bestämma vad intäkterna från kopparexporten ska användas till. I dag går pengarna till USA och till vapen för att trycka ner de chilenska arbetarna och folket; till nya fängelser, koncentrationsläger och till tortyrexperter.

Kopparbojkotten måste utvidgas

Kopparbojkotten är därför det mest konkreta och reella sättet att uttrycka solidariteten med de chilenska arbetarna och folket. En internationellt utbredd kopparbojkott skulle otvivelaktigt föra mördarjuntan mot ruinens brant och frigöra de chilenska arbetarnas och folkets krafter mot en slutgiltig seger.

Därför uppmanar vi återigen hamnarbetarna och alla andra

Lennart Johnsson:

Internationell bojkott avsätter juntan

Chilebulletinen intervjuade i början av oktober Hamnarbetsförbundets ombudsman i Stockholm, Lennart Johnsson om hans och hamnarbetarnas syn på bojkotten mot chilenska kopparlastar.

Hur ser hamnarbetarna på bojkotter av detta slag? Vilket syfte har de med den och vilken betydelse har de som solidaritetsyttring med arbetarnas och folkets kamp mot juntan i Chile?

— För att börja från början, måste vi se vilka förutsättningar vi har för att genomföra en effektiv blockad. Enligt den information vi har från säkra källor deponeras betalningen för en kopparlast minst en dag i förväg i en bank dvs betalningen är i ägarnas händer och köpet är klart redan innan vi sett lasten. Detta måste vi ha klart för oss, men vår utgångspunkt för blockaden är naturligtvis att hindra detta, hindra att juntan får in pengar på koppar. Pengar som kommer att användas för att köpa vapen och rusta sej. Vapen som i sin tur används för att undertrycka det chilenska arbetarna.

Det vi hoppades och fortfarande hoppas kunna göra, är att strypa juntans möjligheter att få in pengar på koppar som säljs till de skandinaviska länderna och till Europa och på det sättet stödja de chilenska arbetarnas kamp för återupprättandet av de fackliga och demokratiska rättigheterna. Genom vårt initiativ ville vi, speciellt under första blockadperioden 13 maj–13 juni, trycka på ITF, för att få också dom att solidarisera sej med arbetarna i Chile och få till stånd en blockad i internationell skala. I månadersperioder tycker vi är det absolut minsta, för att en blockad ska få någon verklig effekt.

Vilka resultat har bojkotten haft?

— Vi har pga det jag tidigare sa och pga att kopparn omdirigeras inte kunnat hindra den chilenska kopparn att nå fram till köparen här i Sverige.

arbetare att solidarisera sej med sina klassfränder i Chile. De behöver ert stöd.

- Vi uppmanar hamnarbetarna att tala med sina arbetskamrater i Transport: annordna möten, studiecirkel kring situationen i Chile och ge dom all information de behöver om situationen i Chile och om vikten av den internationella solidariteten.
- Vi uppmanar också arbetarna vid fabriker som använder koppar att undersöka om det är chilensk koppar. Om så är fallet avslöja detta för massmedia och Chilekommittén och kräv av företaget att sluta köpa chilensk koppar.
- Vi uppmanar sjömännen i Sjöfolksförbundet att kräva av sina rederier att inte angöra chilenska hamnar.
- Vi uppmanar arbetarna vid industrier som tillverkar vapen eller vapendelar att kräva fullständig redogörelse av företaget för vart vapnen går. Om något går till Chile — att genast kräva att produktionen avbryts av den delen eller vapnet.

Allt i syfte att inleda nya bojkottaktioner mot chilejuntan och att få så stor spridning som möjligt på dessa nationellt som internationellt. Detta för att slutligen hjälpa de chilenska arbetarna och folket att störta mördarjuntan.

INTE ETT VAPEN, INTE EN BÅT, INTE ETT ÖRE TILL MÖRDARJUNTAN I CHILE!! BOJKOTTA JUNTANS KOPPAR!!

På vilket sätt har godset omdirigerats?

Dels har den gått till länder som Danmark och Norge men främst till andra hamnar, där arbetarna är organiserade i Transportarbetarförbundet. Därefter transporteras det vidare till köparen med tåg eller bil. Tex har laster ämnade till Stockholms hamn lossats av Transports hamnarbetare i Helsingborg.

Vi anser att det är självklart att inte Transports hamnarbetare bör befatta sej med varor i blockad.

Vad tror du en internationell bojkott skulle kunna innebära för arbetarna och folket i Chile?

Jag tror att det är riktigt som många säger, att en internationell bojkott i världsskala skulle kunna avsätta juntan i Chile. Den 2-dagarsblockad som ITF genomförde 18–19 september anser jag vara verkningslös. Den måste vara under en längre period.

Men ITF är alldeles för dominerat av USA. Som exempel kan nämnas att en av ITF:s vice ordföranden, T W Gleason, fackföreningsbas för USA:s hamnarbetare på östkusten, var en av organisatörerna för blockaden av svenska volvobilar och för demonstrationen mot Palme strax efter hans skarpa uttalande mot USA:s krig i Vietnam. USA har för stort inflytande i ITF och kan hindra den typen av aktioner (bojkotter). Men det är intressant att de sa att blockaden den 18–19 september var en första åtgärd och att fler skulle vidtas om det skulle bli nödvändigt. Vi får väl se, men personligen tvivlar jag på att de kommer att vidta något av betydelse.

En annan beklämmande sak i det här sammanhanget är öststaternas syn på frågan. I Polen t ex lossas chilensk koppar, det vet vi. Kina har också agerat märkligt, genom att nästan omedelbart erkänna juntan i Chile.

Man tycker att LO borde stödja en sån här solidaritetsyttring och föreslå sina medlemmar att ta del i bojkottaktionerna. Men det gör de inte. När vi pratat med Transports hamnarbetare säger de att de är för en bojkott, men att de bryter mot avtalen och riskerar Arbetsdomstol om de skulle gå med. Jag tror inte det är sant. En politisk solidaritetsyttring som den här har inget med Arbetsdomstolen att göra.

Men vi har sen lång tid tillbaks haft dåliga erfarenheter av Transportarbetarförbundet, vad gäller bojkottaktioner. Redan 1968, då vi var med i Transport, protesterade vi då de inte gjorde något, trots att ITF uppmanat sina medlemmar att inte befatta sej med grekiska fartyg, så länge grekiska fackföreningsledare satt fängslade i juntans fängelser. Vi reagerade speciellt då grekiska fartyg lastades med varor för SIDA:s räkning till de underutvecklade länderna.

Internationell solidaritet är överhuvudtaget en känslig fråga för Transportarbetarförbundet. Deras tidning Transportarbetaren är inte direkt föredömlig vad gäller att ta upp sådana frågor. De kunde åtminstone tycker man ta upp artiklar i den, och på det sättet visa sin avsky mot juntan i Chile. Men det är mycket dåligt med det. Den liknar mer en Centerpartistisk reklam-broschyr än en fackföreningstidning.

I Chilejuntans delegation till ITF-kongressen ingick bl a Sergio Núñez. Juntans »transportarbetardelegation» blev glädjande nog inte insläppt på kongressen, men det kan ändå vara av intresse att veta vilken typ av människor juntan skickade att representera de chilenska transportarbetarna.

Till f d armékaptenen Sergio Núñez »meriter» som fackföreningsrepresentant hör bl a att han omedelbart efter septemberkuppen gjorde upp listor på vilka som skulle avskedas av politiska skäl från det företag där Núñez då var anställd, »Empresa Portuaria de Chile» (Chilenska Hamn AB). Till följd av fascistspionen Núñez' listor avskedades 700 arbetare och tjänstemän från Chilenska Hamn AB och många av dem fängslades.

Miguel Enríquez'

Nedanstående intervju med Miguel Enríquez, generalsekreterare i MIR fram till den femte oktober 1974, är hämtad ur »El Rebelde», MIRs officiella organ, som i början av september utkom med sitt första nummer efter militärkuppen. Rubrik och underrubriker är »El Rebelde».

LÅT OSS FÖRVANDLA VÅRT HAT OCH VÅR ILSKA TILL ORGANISATION OCH MOTSTÅND!

Fråga: Hur är militärjuntans situation för närvarande?

Redan i december fick gorillorna klart för sig att de inte hur länge som helst kunde vidmakthålla det inre krigstillståndet, utgångsförbudet och den brutala omfattningen av förtrycket. Man föresatte sig då att minska det massiva förtrycket och i stället öka den selektiva repressionen, för att skapa de inre förutsättningar som skulle göra det möjligt att i juli i år ge befolkningen vissa friheter, upphäva det inre krigstillståndet och minska förtrycket, åtminstone på ytan. Detta var absolut nödvändigt för att minska juntans internationella isolering, ge ett intryck av stabilitet, återvinna stödet från vissa grupper och locka till sig utländska investeringar.

Man lyckades inte med detta. Tvärtom – deras internationella isolering ökade, regeringsombildningen innebar att armén kom att dominera över de andra vapenslagen samt en dominans för det storkapital som är knutet till utländskt kapital. Inflationen fortsatte att öka och levnadskostnaderna steg 10–15 gånger medan arbetarnas inkomster ökade mindre än hälften så mycket. Nya och bredare befolkningsgrupper kom i motsatsställning till diktaturen och anslöt sig till oppositionen. Juntans meningsskiljaktigheter med kyrkan och de borgerliga partierna skärptes, liksom konflikterna mellan gorillorna själva. Arbetslösheten ökade ännu mer (till nära 20 procent). Repressionen minskade inte, utan ökade i stället så att nu, i mitten av augusti, påminner de jättelika razziorna, kontrollen på gatorna, husundersökningarna och de massiva anhöllandena och tortyren om förhållandena i september och oktober förra året.

ARBETARKLASSEN OCH FOLKET ÅTERHÄMTAR SIG

Gorillorna hade misstagit sig. De hade räknat fel. De hade angripit och lamslagit

arbetarklassen och folket, de hade riktat hårda slag mot vänsterpartierna och revolutionärerna, men de hade långt ifrån lyckats krossa eller förintä dem. Trots de omfattande deserteringarna bland UP-koalitionens kadrer och den våldsamma repressionen, började vänsterpartierna, och särskilt MIR, organisera sig på nytt (nu underjordiskt), samtidigt som mer avancerade grupper, särskilt inom arbetarklassen, började hämta nytt mod och omorganisera sig. Så började ett omärkligt men omfattande motstånd att utvecklas.

Sedan slutet av 1973 förde MIR fram ett program vars innehåll i huvudsak går ut på kamp för återinförande av de demokratiska friheterna, försvar för folkets levnadsstandard, kamp för att störta diktaturen och upprättande av en ny regering. MIR uppmanade till bildande av en bred politisk motståndsfront som skulle innefatta de delar av det kristdemokratiska partiet (PDC) som står i motsatsställning till militärjuntan, samt UP-koalitionen och MIR. Vi uppmanade också till bildande av en Folkets Motståndsrörelse som skulle bygga på underjordiska motståndskommittéer, uppdelade på olika fronter.

Kring denna politiska linje har motståndsarbetet kontinuerligt stärkts mer och mer, även om partiernas enhetssträvanden inte har gett några större resultat. Detta beror dels på PDC-sektorns vacklande hållning, dels på illusionerna hos de reformistiska grupper som försöker upprätta en allians med Freifalangen. Motståndsarbetet har med utgångspunkt från basen enat arbetarklassen, folket och vänstern, samt skapat tusentals motståndskommittéer. Under denna process

har MIR stärkts och mångdubblat sitt inflytande inom arbetarklassen, samt inkorporerat stora delar av proletariats förtrupper.

FÖRA UTNÖTNINGSKRIG MOT STORKAPITALET

Fråga: Hur bedömer MIR framtidsutsikterna?

Svar: Mycket beror på vad revolutionären, arbetarklassen och folket gör. Om diktaturregimen lyckas upprätthålla »den allmänna ordningen» och ostraffat bedriva en hänsynslös utsugning av arbetarklassen – trots den djupa ekonomiska kris som landet genomgår och dess internationella isolering – då kommer juntan att kunna tillförsäkra de inhemska kapitalisterna enorma vinster och locka utländskt kapital till landet med hjälp av de underdåniga garantier som man erbjuder. Då skulle juntan på två eller tre år kunna stabilisera sig definitivt och kanske till och med lyckas med en relativ ekonomisk återhämtning. Revolutionärernas och arbetarnas uppgift är att utveckla ett allt bredare och starkare motstånd som kan ta upp kampen med diktaturregimen om »den allmänna ordningen» och förhindra att man lyckas genomföra en extrem exploatering av arbetet.

Även om det är viktigt att den internationella inringningen av Chile stärks, är det viktigaste ändå vad vi lyckas göra i vårt land. Den mest brådskande uppgiften i den revolutionära kampen i Chile är att organisera de mer avancerade grupperna inom arbetarklassen och folket i Motståndskommittéer; att genom dessa bedriva massiv propaganda och agitation; att inleda ett aktivt motstånd; att börja utnötningskriget mot diktaturen och

politiska testamente

storkapitalet, vilket kommer att innefatta olika former av sabotage (lämna kranar öppna på statliga kontor och i fabriker, lämna lampor tända etc), olika former av maskning (minska arbetets produktivitet och kvalitet genom att sänka arbetstakten, göra avbrott i produktionsprocessen, misstag i utförandet av arbetet), andra former av smärre sabotage (inte underhålla maskinerna, förstöra smärre delar, strö smärgelsand i precisionsdelar, förstöra smörjmedel med bensin, slå sönder glasrutor och glödlampor, förbruka mesta möjliga material etc, dvs höja underhållskostnaderna, men utan att förstöra eller helt lamslå maskineriet, eftersom det skulle medföra arbetslöshet för arbetarna).

Vi revolutionärer bör påskynda inledandet av väpnade propagandaaktioner för att stärka motståndskampen:

VAD ÄR VÄPNAD PROPAGANDA?

... små aktioner, i nära samband med arbetarnas intressen, av enkel och varierande karaktär, på ett sådant sätt att vi mer och mer kan stimulera motståndskommittéerna att ta efter dem, och därmed lägga grunden till skapandet av en verklig folkets motståndssarmé som ständigt kan bekämpa diktaturen.

På så sätt kommer arbetarklassen och folket att inlemmas i det långvariga folkkrig som till slut kommer att störta gorilladiktaturen.

På det här sättet kommer gorillorna att störas. Diktaturen kommer inte att falla genom att man nöjer sig med att, i Chile eller utomlands, passivt vänta på att den ska falla genom ingrepp från himlen. Eller som följd av en illusorisk allians med reaktionära borgerliga grupper som Frei, som inte bara samarbetade aktivt med störtandet av regeringen och repressionen mot arbetarna, utan som dessutom i dag i praktiken deltar i och stöder diktaturens antifolkliga och repressiva politik.

MIR VÄXER OCH UTVECKLAS

Fråga: Vilken verkan har repressionens angrepp på MIR haft? Hur är MIR:s nuvarande situation, då man vet att under de senaste månaderna en del av organisationens verkstäder och vapengömmor har upptäckts och flera aktivister har anhöllits?

Svar: Ända sedan striderna i september har vi utsatts för flera repressiva angrepp. Vid slutet av 1973 hade flera tiotal

aktivister dödats i striderna, avrättats eller mördats genom tortyr, samtidigt som andra hade anhöllits.

Det är sant att vi då lyckades undkomma repressionen med mindre förluster än resten av vänstern, tack vare våra erfarenheter av det underjordiska arbetet 1969–70. Därefter har vi drabbats av två hårda slag från gorillornas förtrycksapparat: i slutet av mars och i slutet av maj. Dessa är de förluster som vår verksamhet har drabbats av, särskilt inom våra massorganisationer. Men vi har lärt av det och dragit nytta av erfarenheterna. Vi utsätts fortfarande regelbundet för angrepp, men nu är vi förberedda och organiserade för att fånga upp och undgå angreppen, och vi arbetar bland massorna och driver på deras kamp under nuvarande förhållanden, samt förbereder igångsättandet av väpnad propaganda.

Vi har förlorat resurser av alla slag, men vi har kvar den största delen och det viktigaste.

De viktigaste skälen till dessa relativt små förluster för de repressiva angreppen, som sedan mars månad framför allt har riktat sig mot vår organisation, och till vår snabba och breda tillväxt på de olika fronterna, är:

– Att vår ledning och våra aktivister har stannat i Chile;

– Det sätt varpå de flesta av våra arresterade medlemmar har betett sig inför tortyr: de har stått emot den och inte talat. Där har särskilt två kamrater utmärkt sig, medlemmar av vår politiska kommission: Bautista van Schouwen, som torterades under två månader och antagligen har dödats, och Arturo Villavel, som sedan mars har utsatts för grym tortyr, liksom tiotals aktivister, arbetare och bönder;

– det tredje grundläggande skälet har varit att vi hela tiden har stött oss på massorna, har lärt av dem och lett dem, och därigenom visat nederlagsprofeterna och dem som drivit på, försvarat och ideologiskt rättfärdigat deserteringen till utlandet, att det inte bara går att undgå repressionen utan att det också är möjligt och nödvändigt att arbeta med arbetarklassen och folket för att organisera och stärka det folkliga motståndet.

ETT ÅR MED AKTIVT MOTSTÅND INLEDS

Fråga: Militärjuntan kommer snart att fira sin ettårsdag vid makten. Vad har MIR för avsikt att göra med anledning av det?

Svar: Gorilladiktaturens gångna år har inneburit blodsutgjutelse för arbetarna, massiv repression och tortyr, arbetslöshet och arresteringar, extrem utsugning, svält och misär. Men samtidigt har det här året inneburit att juntans politik har misslyckats, att deras kortsiktiga ekonomiska politik har misslyckats, ett år av bristande stabilitet för diktaturen, som har isolerats från en överväldigande majoritet av det chilenska folket, och en allt starkare internationell inringning av juntan.

Det har också varit det år som har gett arbetarklassen och revolutionärerna de största erfarenheterna av underjordisk kamp, och det har inneburit en historisk demonstration av arbetarnas och revolutionärernas styrka och kampberedskap; detta i sin tur innebär en garanti för att nästa år bli ett år av aktivt motstånd och kamp i hela Chile, inklusive väpnad propaganda och väpnad kamp mot gorilladiktaturen.

LÅT OSS VISA MOTSTÅNDETS STYRKA!

MIR uppmanar arbetarklassen och folket, och alla de grupper som är mot diktaturen, att förvandla sitt hat och sin ilska till organisering av motståndet. Vi uppmanar både medlemmar och icke-medlemmar i partierna att organisera sig i grupper på tre, fem eller sju personer och bilda Motståndskommittéer, vilkas program bör vara folkets enhet mot diktaturen, kamp för återinförande av de demokratiska friheterna och för att försvara massornas levnadsstandard.

Vi uppmanar alla att organisera och driva på de uppgifter som vi nämnde tidigare: propaganda, utnötning, maskning, smärre sabotage etc.

MIR uppmanar alla medlemmar i Folkets Motståndsrörelse att tala med sina vänner, släktingar, arbetskamrater och bekanta och vinna dem för Motståndsrörelsen, särskilt om de tillhör krigsmakten, samt att skicka brev, undertecknade av Motståndsrörelsen, till alla som vi bedömer kan inlemmas i kampen.

FOLKETS MOTSTÅND KOMMER ATT SEGRA!

Chile, den 16 augusti 1974

Fri asylrätt!

LO har nyligen genom sin välbekante sekreterare Urs Hauser i ett brev till arbetsmarknadsdepartementet gått till storms mot vad som påstås vara Sveriges »liberala» tillämpning av rätten till politisk asyl. (DN 14/9). Sist vi hörde av Urs Hauser var i ett uttalande mot kopparbojkott, (se ChB nr 5/74).

Det är alldeles för lätt att få politisk asyl i vårt land, så lätt att många utlänningar spekulerar i asylrätten, påstår Hauser i brevet. Han kräver därför att LO i fortsättningen skall få vara med och avgöra ansökningarna om asyl. LO anser nämligen, enligt Hauser, att många invandrare som fått avslag på anhållan om arbetstillstånd då i stället ansöker om politisk asyl. Vilka flyktingar Hauser i dagens läge avser är inte speciellt svårt att gissa.

Vad LO:s deltagande i bedömningen av asylansökningar i klartext skall innebära utsäger inte artikeln, vi kan bara gissa: Att det för att få politisk asyl i vårt land inte längre ens formellt skall räcka med att vara politisk flykting enligt utlänningslagen (§ 2), flyktingen ifråga måste också av LO bedömas vara attraktiv arbetskraft?? Redan i dag är ju dessa »synpunkter» mer än väl företrädade genom framför allt AMS. Med Hausers förslag skulle asylrätten helt förfalskas.

Hauser påstår vidare: »Det har varit en ytterst generös tillämpning av bestämmelserna de senaste åren. Detta för att slippa göra ordentliga utredningar från myndigheternas sida. Vidare har man dragit sig för riskerna att visa ut en riktig politisk flykting.» (!!) Hausers påståenden är rätt igenom gemena lögnar. För det första är det inte så att lagen skulle vara snäv och tillämpningen »liberal», sanningen är den rakt motsatta. (Se lagtexten nedan). Och vad gäller den »generösa tillämpningen» kan Hauser kanske försöka fråga Paul Kotzikos, politiskt aktiv grek som utvisades till Grekland häromåret, eller de amerikaner som vägrat delta i den amerikanska aggressionen mot Indokinas folk och som mycket riktigt vägrats asyl i vårt land – och dessutom i ett par fall utvisats till USA – eller taiwanesen Cheng som utvisades till England för vidare befordran till en väntande rättgång i USA, eller kanske det otal zigenare som med jämna mellanrum deporterats från vårt land, eller... Tyvärr kan Hauser inte längre fråga Hailu Kifle, den student från Eritrea som av välgrundad rädsla för de »generösa» utvisningsbestämmelserna föredrog att själv göra slut på sitt liv i juni i år. Kanske syftar Hauser på alla de flyktingar från Chile som ansökt om inresetillstånd till Sverige från sin tillfälliga och osäkra uppehållsort i Peru och Argentina och fått avslag? Eller avser han de 11 latinamerikanska kamrater, flyktingar från Chile, som befinner sig i vårt land och nu riskerar avslag på sina ansökningar och därmed kan utvisas?

Vi måste gå till kraftfull attack mot det systematiska förfalskandet, den systematiska urholkningen av lagen om rätt till politiskt asyl!! VI MÅSTE KRÄVA ATT ALLA FLYKTINGAR FRÅN CHILE SOM SÅ BEGÄR – OAVSETT FRÅN VILKET LAND ANHÅLLAN GÖRS – OMEDELBART SKALL BEVILJAS POLITISK ASYL I VÅRT LAND!!

Ur Utlänningslagen, 1954. (Bihang 711 i lagboken.)

»2 §. Politisk flykting skall ej utan synnerliga skäl vägras fristad i riket, då han är i behov därav. Såsom politisk flykting anses i denna lag utlänning som i sitt hemland löper risk att bli utsatt för politisk förföljelse. Med politisk förföljelse förstås att någon på grund av sin härstamning, tillhörighet till vissa samhällsgrupper, religiösa eller politiska uppfattning eller eljest på grund av politiska förhållanden utsättes för förföljelse, som riktar sig mot hans liv eller frihet eller eljest är av svår beskaffenhet, eller ock att på grund av politiskt brott allvarligt straff ålägges honom.»

Kamp mot militarismen!

Från ett regemente någonstans i Sverige har följande resolution, underskriven av 148 värnpliktiga, insänts till Chile-bulletinens redaktion:

Den 11 september för ett år sedan, rullade stridsvagnar in på Santiagos gator. Arbetar- och slumkvarteren bombades, presidenten mördades.

Än en gång hade en massrörelse för demokrati, jämlikhet och socialism, mötts med mord och förföljelse. De privilegierades intressen hade hotats av arbetarklassens krav på makt och rättvisa. De hade bara ett svar: våld och terror mot ett vapenlöst folk.

Än en gång... Historien är full av exempel på hur drömmen om en fredlig väg till socialismen slutat i blodbad. Vi måste lära av historien. Chile är inget isolerat exempel. Världen är full av exempel på länder, ockuperade av inhemska arméer i förtryckarnas tjänst. Militärkupper är mycket vanligare än krig.

Redan i dag måste vi börja kämpa mot militarismen. Redan i dag måste vi avslöja och bekämpa klassförsvaret för vad det är: borgarnas sista blodiga utväg för att försvara sina privilegier, sin makt, hela sin samhällsordning.

I dag ett år efter kuppen, rasar terrorn med oförminskad styrka i Chile. 10 000-tals människor arresteras. Mord och tortyr hör till vardagen. Ett helt folk förföljs. Det är i dag bara en handfull militärer, godsägare och storkapitalister som kan känna sig säkra.

Än så länge går dom säkra. Men ur skräcken och förtvivlan håller ett folk på att resa sig. En underjordisk motståndsrörelse håller på att byggas upp. Motstånd och strejker har åter börjat förekomma. Denna gång kommer Chiles arbetare inte stanna vid halva vägen, inte låta sig stoppas. Målet är frihet och arbetarmakt – socialismen.

Chiles fascister stöds av USA-imperialismen och hela det internationella kapitalet.

Vi måste stödja Chiles folk.

Solidaritet med det kämpande chilenska folket!

Bojkotta Chile-koppar!

Kamp mot militarismen!

Stöd motståndsrörelsen, Chilekommitténs Chileinsamling, pg 65 39 28–2!

Juntans misslyckade förhandlingsförsök

Onsdagen den 3 juli i år tog chilenska flygvapnets underrättelsetjänst SIFA via ett par fängslade medlemmar (Arturo Villavela och Roberto Moreno) ur Revolutionära Vänsterrörelsen MIRs politbyrå och via ett antal mellanhänder kontakt med leningen för MIR inne i Chile. Ett brev överlämnades till MIR i vilket SIFA uppgav att man önskade få till stånd överläggningar mellan ledningen för SIFA och MIRs generalsekreterare, den nyligen mördade Miguel Enriquez. Samtalen skulle hållas hemliga, enligt SIFA – »absolut diskretion» krävdes – och för att understryka att SIFA utlovade absoluta garantier för Miguel Enriquez' personliga säkerhet under förhandlingarna föreslog SIFA att överläggningarna skulle ske i närvaro av ett par utländska diplomater eller några höga kyrkliga dignitärer.

SIFAs förhandlingsinvt hade fullt stöd från militärjuntan, och då i första hand från flygvapenchefen Gustavo Leigh vilken framstår som initiativtagare till juntans försök att få till stånd kontakter och förhandlingar med MIR.

Den 28 och 29 augusti tog ledningen för MIR telefonledes kontakt med SIFA. Fredagen den 30 augusti inställde sig MIRs sändebud, Laura Allende och biskop Carlos Camus, för ett sammanträffande med SIFA. Mötet ägde rum i flygvapnets sjukhus. Vid mötet upprepade och bekräftade SIFA innehållet i brevet av den 3 juli. Laura Allende och biskop Camus tilläts samtala med de av juntan fängslade och svårt torterade MIR-ledarna Villavela och Moreno.

Även dessa senare bekräftade juntans intresse av att få till stånd förhandlingar med MIRs underjordiska ledning, samtidigt som de, trots den fruktansvärda situation de befann sig i, kategoriskt tog avstånd från det förslag SIFA ställde i samband med försöken att uppta förhandlingar med MIR.

SIFAs förhandlingsprojekt gick i korthet ut på att söka uppnå en vapenvilja mellan MIR och gorilladiktaturen. Konkret innehöll SIFAs förslag följande:

Militärjuntan erbjöd sig att frige samtliga fängslade mirister samt att bevilja MIRs hela ledning och alla dess tekniska och militära kadrer utresettillstånd från Chile. Flygvapnet skulle ställa resurser till förfogande för att underlätta miristernas förpassning utomlands. Allt detta under förutsättning – och här kommer vi till vad SIFA krävde i motprestation – att MIR a) överlämnade alla organisationens vapen till juntan, b) upphörde med allt politiskt arbete inom krigsmakten samt c) under de närmaste två-tre åren lovade att icke bedriva någon »aktiv politisk opposition» av något slag riktad mot juntan.

MIRs Politbyrå svarar gorillorna

Den elfte september i år lät MIR offentliggöra omständigheterna kring juntans förhandlingsförsök, samt svaret på detta från MIRs Politbyrå. Nedan följer utdrag ur detta svar från MIR:

»Vi har valt den blodiga årsdagen för gorilladiktaturen för att offentliggöra vårt kategoriska förkastande av denna typ av förslag. MIR fungerar helt och fullt och växer i styrka. Den Folkliga Motståndsrörelsen och dess Motståndskommittéer breder ut sig på fabriker, jordbruk, inom slumstäder, på kontor, skolor och universitet. Bara avsikten och formen för förhandlingarna avsköjar juntans grundläggande svaghet och den urusla kvaliteten på dess underrättelsetjänst. Vi vet att gorillorna kommer att försöka förneka sitt misslyckade förhandlingsförsök. Världsoinionen måste vara på sin vakt för att förhindra de desperata och

hänsynslösa gorillorna från att försöka genomföra repressalier mot sändebuden och i synnerhet mot Laura Allende. När våra ledare och medlemmar som i dag fängslats gick in i MIR och ansköt sig till den revolutionära kampen överlämnade de sina liv till densamma. Vi är övertygade om att de detar vårt beslut och att de inte accepterar att bli föremål för en manöver bakom ryggen på folket, oavsett konsekvenserna för dem. Världsoinionen måste se till att gorillornas vrede inte släpps lös mot våra fängslade kamrater, särskilt Arturo Villavela, Roberto Moreno, Victor Toro, Ricardo Ruz och andra, och framför allt vår kamrat Bautista Van Schouwen, som i dag är invaliderad på grund av den tortyr han utsatts för.»

MIR förhandlar inte med en gorilladiktatur som underkastat arbetarklassen och folket superexploatering och förtryck. Vi gör ingenting bakom ryggen på folket. Än mindre förhandlar vi med diktaturens slaktare och

forts sid 23

Terrorn i Uruguay

Uruguay är ett litet land med ca 2 miljoner invånare. I dag är det ett jättestort fängelse med 7 000 politiska fångar.

Censur och undantagslagar

Den 27 juni 1973 tog armén i Uruguay ytterligare ett steg mot att befästa fascismen i det koloniserade Uruguay: man upplöste parlamentet; man olagligförklarade den Nationella Fackföreningsorganisationen (CNT) och Federationen för Universitets-studenterna (FEUU); man förföljde och fängslade oppositionspolitiker och fackföreningsledare, förbjöd alla politiska uttryck. Man gjorde massarresteringar av arbetare, studenter och politiskt militanta i alla oppositionspartier och förde dessa till idrottsstadion och militärförläggningar som fungerar som koncentrationsläger.

Diktaturen eliminerade den oppositionella pressen genom att censurera alla nyheter och all information. Universitetet intogs och man anhöll dess rektor och dekaner. Man införde fascistlagar som kontrollerar den nuvarande undervisningen. Man fastslog »de fackliga reglerna», vilka man tillämpar mycket strängt mot arbetarna. Men trots detta så fick man inte arbetarna och folket på knä; de genomförde protestmanifestationer mot fascistkuppen och en generalstrejk under 2 veckor. Armén svarade med slag, mord och massarresteringar.

Tupamaros-medlemmar hålls som gisslan

Regimen visar fräckt upp hela den fascistiska irrationella djuriskheten mot de politiska fångarna, speciellt de som tillhör den Nationella Befrielse rörelsen (MLN-Tupamaros). Denna befrielse rörelse har ett mycket stort antal militanter som dött i strid eller som avrättats. En finns tusentals Tupamaros-medlemmar fångna under de mest fruktansvärda förhållanden. Alla har torterats och några har torterats till döds. Många har stympats för livet, fysiskt eller psykiskt.

I oktober förra året överfördes 18 militanter ur MLN-Tupamaros som gisslan till olika militärförläggningar inne i landet. Bland dessa är några av organisationens ledare. Man gav dem beskedet att om MLN återupptog sina aktioner så skulle de omedelbart avrättas. De revolutionära kamraterna svarade: »Ni kan döda oss men ni kan aldrig hindra folkets kamp».

De som tagits som gisslan och som hotas av de uruguayanska fascistmilitären är: Raúl Sendic, Jorde Maneras Lluveras, José Mujica, Adolfo Wassen, Mauricio Rosencoff, Eleuterio Fernandez Huidobro, Julio Marenales, Henry Engler, Jorge Zabalaza och Jorge Selves. Kvinnorna heter: Alba Antúnez de Balmelli, Cristina Cabrera de Bidegain, Maria Helena Curbelo de Mirza, Raquel Dupont, Gracia Dry, Jessie Macchi Torres, Stella Sanchez och Flavia Schelling.

Fysisk och psykisk tortyr

Raúl Sendic, bondeledare och grundare av MLN, satt instängd i botten på en kloak i en militärförläggning inne i landet. Sedan han tillfångatogs 1972, efter ett tappert motstånd då han sårades svårt, utsattes han för en total isolering. Den torra kloaken där han hölls fången har samma egenskaper som de fruktansvärda »tigerburarna» som används i Syd Vietnam. De sanitära villkoren i fängelset och de allvarliga hälsoproblemen som är sviter av de skador han ådrog sig vid tillfället då han greps och den undermåliga födan gör att man fruktar för hans liv. Fångvaktarna hotar ständigt att döda honom och han vaktas kontinuerligt av militärpolisens hundar. När man tog upp honom ur kloaken, allvarligt sjuk, ersattes han av Julio Marenales.

Fascistmilitärernas avsikt är att bryta ned och knäcka fångarna fysiskt och psykiskt. Flera i gisslan finns anhållna i militärförläggningar i staden Acegua, nära den brasilianska gränsen och i staden Bagé, huvudkvarter för den hemliga polisen i den brasilianska Andra Armen.

Även kvinnorna utsätts för tortyr

De 8 kvinnor som ingår i gisslan får även de en grym behandling. De är helt isolerade, utan läkarvård och ständigt hotade till livet och misshandlade. Maria Helena Curbelo genomgick en operation när man avlägsnade en tumör, och utan tillstånd av sjukhusläkarna stängdes hon på nytt in i militärförläggningen, där man fortsätter tortyren. Gracia Dry anfallen tillsammans med sin mor, vilken är sjuk,

behöver psykisk vård men nekas läkarhjälp. Jessie Macchi och Estela Sanchez tvingas ständigt höra de torterade kamraternas skrik. Dessutom förbjöds de sova. Böcker som innehåller berättelser om de fasansfulla behandlingar som de kvinnliga fångarna utsätts för i Paraguay delas ut bland den kvinnliga gisslan.

I en lika allvarlig situation befinner sig 35 kvinnor/mödrar i marinhögkvarteret (SIM). Barnen är alla födda i fängelset och de har i dag en genomsnittsalder på 18 månader. De bor i 2 paviljonger med fönsterrutorna övermålad, vilket isolerar dem från omvärlden. Vägarna är fuktiga och de måste sova på fuktiga madrasser. Detta samt den bristfälliga födan och den praktiskt taget obefintliga läkavården gör att barnens hälsa ständigt är i fara. Under de få timmar de får röra på sig måste de hålla sig på avstånd från de andra barnen och om barnet bråkar inställs rasten för både barnet och modern.

Bestialiska och raffinerade tortyrmetoder som omfattar alla kända sätt tillämpas av armén i dagens Uruguay, och man använder sig av en teknik som mycket liknar den som används av de repressiva krafterna i Brasilien, Bolivia och Chile. Tekniken för tortyrsystemet förmedlas av USA.

De fascistiska krafternas huvudsakliga avsikt är att tillintetgöra de revolutionära militanterna fysiskt och psykiskt. Militärdiktatorerna i södra Latinamerika försöker genom terror och våld att införa fascismen. De europeiska folken som respekterar de mänskliga och demokratiska rättigheterna måste solidarisera sig med folket i södra Latinamerika i deras kamp mot fascismen och imperialismen. Fascistkuppen som genomfördes av den uruguayanska militären i juni 1973 och de repressiva metoder som tillämpas visar de verkliga avsikterna som fascisterna har och nödvändigheten av att öka ansträngningarna för att slå tillbaka de imperialistiska attackerna.

Prenumerera på Nyhetsbulletinen!

En arbetsgrupp inom Chilekommittén i Göteborg redigerar sedan en tid tillbaka en nyhetsbulletin med korta notiser om viktiga händelser i Chile och i resten av Latinamerika. Bulletinen är oundgänglig som komplement till borgerliga massmediers Latinamerika-rapportering.

Prenumerationen kostar 10 kronor för sex nummer. Pg 73 09 00-8, Göteborg.

Svenskt juntastöd ohedrande för oss

I Chile i Sydamerika råder vitt terror. Arbetare, lantarbetare och fattiga bönder förföljs och mördas av en fascistjunta av generaler. Deras terrorvåde är beroende av allt materiellt stöd de kan få. Den 30 januari beviljade Internationella Valutafonden ett av de nödvändiga stöden till terrorvälden 435 miljoner kronor i kreditgaranti, 50 speciella dragningsrätter, för att fascisterna ska få sitt och USA-imperialismens väld i Chile stabiliserat. Regeringens representant i Internationella Valutafonden, Per Asbrink, la ner sin röst och godkände på detta sätt USA-imperialismens agerande. Vi ser i detta ett svek och förräderi mot insamlingen som genomfördes till förmån för Chiles folk. Det är ingen handling som hedrar ett arbetarparti. Vill man socialismen och strävar fram mot ett sådant samhälle, sker inte detta genom att stödja och hjälpa en fascistjunta. Resolution antagen på årsmöte med ESAB:s verkstadsklubb.

Ur Metallarbetaren nr 21-22/1974

forts från sid 21

torturare från dess förtryckapparater. Alla medlemmar ur dessa förtryckapparater kommer att underkastas rättgång och folkets dom för de mord och den tortyr de utövat mot tusentals fångar.»

MIR kämpar till försvar för arbetarklassens och folkets historiska intressen och vi kommer aldrig att i deras namn acceptera en överenskommelse som skulle innebära att upphöra med kampen. Det är bara fega officerare som utbildats i 11-september-generalernas skola i förräderi som kan tro att vi skulle kunna förråda, inte bara våra principer och målsättningar, utan också våra allierade. Enhet med Unidad Popular och med sektorer ur Kristdemokratiska partiet är en av våra grundläggande målsättningar i rådande period och ett av de mäktigaste instrumenten för att störta gorilladiktaturen. Betydande skillnader skiljer oss från Kommunistpartiet och dess politik under UP-regeringen. Ännu i dag råder menings- skilljaktigheter oss emellan, men de är våra allierade i kampen mot gorilladiktaturen. De är våra kamrater på vägen.»

»Den enda möjliga utgångspunkten för en förhandling med militärer som verkligen är anti-gorillor är: Att militärjuntan omedelbart lämnar regeringen; att juntans fyra medlem-

mar, alla regeringens militära och civila representanter – inklusive Högsta Domstolen och medlemmarna ur domstolsväsendet – som varit ansvariga för massakrer, mord, tortyr och lemlästande av arbetare och revolutionärer, alla de som varit inblandade i de stölder och bedrägerier som i dag bara ökar, samt alla inhemska och utländska företagare som i dag underkastar arbetarna superexploatering fångas och underkastas folkets dom; att det Inre Krigstillståndet, undantagstillståndet och utgångsförbudet upphävs; att alla politiska fångar frigges; att de demokratiska och fackliga friheterna återupprättas och att de politiska partierna ges frihet att verka; att man omedelbart utlyser val till en konstituerande församling; att kopparbolagen vägras ersättning; att de »privatiserade» företagen återförs till den statliga sektorn av ekonomin och den jord som företagen på landsbygden ryckt till sig återlämnas till arbetarna; att arbetarna garanteras en löneförhöjning motsvarande 100 procent av levnadskostnadsökningen och att alla arbetare och anställda som tvingats till arbetslöshet kan återgå till sina arbeten; att investeringsstatuten för utländska kapitalister och Enhetsskalan för lönesättningen upphävs; att alla avskedanden inom den offentliga sektorn inställs; etc.»

»Gorillorna och de som de representerar, dvs storbourgeoisin och imperialismen, är fortfarande starka i Chile. Men de blir allt svagare. Med förslag om »överenskommelsen» kommer de inte helt fegt att kunna kringgå det brottsliga ansvar de har mot folket och som de på kort eller något längre sikt kommer att få svara för. Arbetarklassen, folket och revolutionärerna kommer till slut att störta dem och straffa dem på ett exemplariskt sätt.»

»Gorillorna inledde kriget mot arbetarklassen och folket.

De kommer att få krig. Snarare tidigt än sent kommer kriget att övergå i öppet krig och som de väl känner till är MIR i Chile och förbereder sig för detta. Må de gorillor och inhemska och utländska storföretagare och investerare som stöder juntan ha konsekvenserna klara för sig! Kampen kommer att bli lång och svår. Den har just börjat. Vi har tilldelats några slag som vi lyckats övervinna och fler kommer. Vi vet att vi kan förlora livet i denna kamp, men vi kommer att föra den till segern!»

**FOLKETS MOTSTÅND
KOMMER ATT SEGRA!**

forts från sid 9

Kissinger själv dementerar inte de här uppgifterna. Det enda är att han inte är lika intresserad av att ställa upp på presskonferenser som tidigare.

Men han behöver inte dementera eller bekräfta sina åtgärder. Han har genom tidigare uttalanden klargjort sina synpunkter på Chile. Så här sade Kissinger t ex vid ett av 40-kommitténs sammanträden:

»Jag kan inte inse att vi (USA) skulle behöva stå överksamma och se hur ett land blir socialistiskt beroende på folkets ansvarslöshet.»

Den 22 april 1974 avlade CIA-chefen William Colby ett topphemligt vittnesmål inför ett av den amerikanska kongressens utskott. I början av september, strax före ettårsdagen av Chilekuppen blev det känt vad Colby hade avslöjat:

CIA fick genom beslut av Kissinger och 40-kommittén 11 miljoner dollar för att underminera Allendes ställning i Chile:

Redan under presidentvalet satsades pengar på Allendes motkandidater. Och direkt efter valet användes 350 000 dollar till att muta kongressmän i Chile för att de inte skulle godkänna Allendes

valseger;

När inte detta lyckades understödde USA aktivt alla motståndare till Allendes regering. Under lastbilsstrejken – som lamslog Chile under 26 dagar 1972 – pumpade CIA in miljonbelopp till de strejkande åkeriägarna;

Strax före kuppen gick också direkt ekonomiskt stöd till strejkande butiks- och taxiägare i Santiago;

Direktiven till CIA för användandet av pengar var bl a: »Destabilisera den politiska situationen».

forts från sid 3

Det måste slutligen betonas att det som hänt inom den chilenska ekonomin sedan den elfte september förra året i stora drag skett helt i enlighet med USA-imperialismens och juntans ritningar. Massvälten är nog planerad, arbetslösheten likaså; det rör sig om för imperialismen nödvändiga ingredienser i den ekonomiska modell som, med början i Brasilien 1964, håller på att införas i land efter land på den sydamerikanska kontinenten. Den ohyggliga ekonomiska situationen i dagens Chile är inte ett uttryck för en tillfällig »kris» som kommer att övervinnas inom ett par år (även om det otvivelaktigt finns enstaka krissymptom som kan vara av övergående natur): massvälten kommer att bestå så länge imperialismens och kapitalismens våld i Chile består.

I dagens imperialistiska strategi för Latinamerika finns det mycket litet utrymme för expanderande hemmamarknader baserade på arbetarklassens konsumtion. Varenda åtgärd som imperialismen vidtagit under de senaste tio åren visar att politiken bygger på att pressa ned den latinamerikanska folkmajoritetens löner inte till, utan under, svältgränsen. I denna superexploatering av arbetskraften ser även det »nationella» kapitalet sin räddning; de inhemska borgarnas möjligheter att stå emot konkurrensen från de stora imperialistiska företagen är idag helt beroende av deras möjligheter att utsätta arbetarna för en ännu värre utsugning än den som äger rum i de utländska bolagen.

Hela denna utveckling har på det poli-

tiska planet inneburit att alla rester av borgerlig demokrati, av fackliga fri- och rättigheter, etc. eliminerats. Gorillor, förtryck, tortyr och avrättningar är för imperialismen absolut nödvändiga följeslagare till den ekonomiska politik osm idag tillämpas i Brasilien, Uruguay, Bolivia, Chile och även om vissa smärre justeringar fortfarande återstår, i Argentina.

Det är mot denna bakgrund vi bör se den ekonomiska terror som imperialismen via Pinochet-juntan mycket medvetet har infört i Chile. Chiles »ekonomiska kris» är inget tillfälligt fenomen; massvälten och arbetslösheten har introducerats i Chile i syfte att göra superexploateringen av den chilenska arbetarklassen bestående.

S. V.

CHILE, ANGOLA, PALESTINA, VIETNAM – SAMMA FIENDE, SAMMA KAMP!

BEKÄMPA IMPERIALISMEN!

Ett antal anti-imperialistiska organisationer – bl a Chilekommittén, De Förenade FNL-grupperna (DFFG), Palestina-gruppen i Stockholm, Stockholms Afrikagrupp och Svensk-Kubanska Föreningen – har enats om att samarbeta i en sk anti-imperialistisk vecka i slutet av november. Vi uppmanar alla anti-imperialistiska organisationer – solidaritetsrörelser, politiska partier m m – och individer att stödja arrangemangen i samband med den anti-imperialistiska veckan samt att överallt i landet ta kontakt med de organisationer som undertecknat det gemensamma uppropet.

Nedan följer utdrag ur uppropet inför anti-imperialistveckan:

"Överallt i Asien, Afrika och Latinamerika är imperialismen med USA som dess främsta representant inblandad i väpnade konflikter, står bakom militärkupper, stödjer reaktionära regimer för att försvara sina ekonomiska intressen. Efter upprepade nederlag i Vietnam och i andra områden försöker USA-imperialismen, för att förhindra nya nederlag, stärka sitt grepp om världens förtryckta folk och utvecklar med alla medel sin globala kontrarevolutionära strategi. De nordamerikanska, japanska och västeuropeiska storföretagen fortsätter sin utplundring av folken med stöd av sina regeringar. Uppmuntrade av de framgångar de vietnamesiska bröderna nått i kampen mot USA-imperialismen intensifierar folken sin ofta sekellånga kamp mot förtryck och utsugning."

"Kunskapen och medvetenheten om befrielsekampens karaktär och omfattning är emellertid mycket begränsad här i Sverige. I massmedia förlovar bomberna och tortyren snart sitt nyhetsvärde. Det är i denna situation alla anti-imperialistiska organisationers uppgift att aktivt sprida information om befrielsekampen i Asien, Afrika och Latinamerika. Vi måste samordna våra ansträngningar för att visa på sambandet mellan kampen på de olika fronterna mot den gemensamma huvudfienden USA-imperialismen."

"Vi har därför beslutat anordna en anti-imperialistvecka den 23 till den 30 november 1974. Veckan blir kulmen på höstens anti-imperialistiska aktioner: Vietnamveckan, Södra Afrika-veckan, 11 september (kuppen i Chile), 8 oktober (mordet på Che Guevara) m.m. Inför veckan utarbetar de olika anti-imperialistiska organisationerna studiematerial, där även den roll svenska och utländska företag i Sverige spelar i de tre världsdelarna uppmärksammas. Detta kommer att spridas under höstens anti-imperialistiska aktioner och bilda underlag för diskussioner om läget för befrielsekampen i Asien, Afrika och Latinamerika och om solidaritetsarbetet i Sverige."

De gemensamma parollerna för studierna och kampanjveckan är:

CHILE, ANGOLA, PALESTINA, VIETNAM – SAMMA FIENDE, SAMMA KAMP!